

ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਕਥਾ

 ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਝੁਕਾਈਏ।

ਸਾਡੇ ਦਿਆਲੂ ਸੁਰਗੀ ਪਿਤਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਇਸ ਅਦਭੁਤ ਗੀਤ, ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਰੋਮਾਂਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਜਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ-ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ, ਬਖਸ਼ੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਲਈ ਕੇਵਲ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆ ਸਕਣ। ਪ੍ਰਭੂ, ਇਹ ਬਖਸ਼ ਦੇ। ਹੋਣ ਦੇ ਕਿ ਪਾਪੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰੇਤ ਉੱਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਗੁਵਾਈ ਤੇਰੇ ਵੱਲ ਹੋ ਸਕੇ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ। ਆਮੀਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਹੋ।

2 [ਭਾਈ ਗਰੋਵਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਰੁਮਾਲਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹੋ?”-ਸੰਪਾ] ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। [ਉਹ ਉੱਥੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।] ਠੀਕ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਧੰਨਵਾਦ। ਭਾਈ ਗਰੋਵਰ, ਇੱਕ ਸੰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ, ਕਲੁ ਸ਼ਾਮ ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪਲ ਗੁਜਾਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ...ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲੋਟੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹਦੀ ਤੁਲਣਾ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਹੁਣ ਅੱਧਾ ਵੀ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ

ਹੀ ਕੁਝ ਰੁਮਾਲ ਇੱਥੇ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਲਿਫਾਫਿਆਂ ਅਤੇ-ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੀ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ।

3 ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਰੇਡੀਓ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਜੋ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਰੁਮਾਲਾਂ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ...ਐਂਜਲੀਅਸ ਟੈਪਲ ਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਲਗਾਤਾਰ ਬਾਹਰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਐਂਜਲੀਅਸ ਟੈਪਲ ਨੂੰ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਚਨ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ।

4 ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂ, ਕਿਉਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਪੋਸਟ ਆਫਿਸ ਬਾਕਸ 3-2-5, 325, ਜੈਫਰਸਨਵਿਲੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, double l, e. ਜੈਫਰਸਨਵਿਲੇ ਇੰਡਿਆਨਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪੋਸਟ ਬਾਕਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ “ਜੈਫਰਸਨਵਿਲੇ” ਲਿਖੋ। ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਜੰਨਸੰਖਿਆ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਰੁਮਾਲਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੇਜਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

5 ਅਤੇ, ਹੁਣ, ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਮਹਾਨ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ...ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਹਰ ਸਵੇਰ ਨੌਂ ਵਜੇ, ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਵਜੇ ਜਾਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਦੱਸ ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਣਾ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਠੁਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ, ਜਦਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਸਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿੱਕੇ ਦੀ ਵੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਹਾਂ...ਜੇਕਰ ਬੱਸ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ...

ਕੋਈ ਰੁਮਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

6 ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰੁਮਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਅਛਾਤਦ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਉਸਦੇ ਉੱਨੀ ਬਾਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿਓ। ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਚਿੱਟੇ ਰਿਬਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ (ਪੰਨਵਾਦ) ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮਝੋ? ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਾਜਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਲਓ, ਅਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਓ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੰਗਤੀ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਰੁਮਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਪਿੰਨ ਨਾਲ ਲਗਾ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਠੀਕ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਜਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਲੋਕ ਇੱਕ ਲੜੀ ਬਣਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

7 ਅਤੇ ਹੁਣ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਬਸ ਇਸਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ-ਅਤੇ, ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਦੱਸਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਚਿੱਠੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹਦੀ ਤੁਸੀਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕੋ। ਸਮਝੋ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ... ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹਾਲ ਚਾਲ ਪੁਛਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਬਸ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ—ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

8 ਹੁਣ ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਝੁਕਾਈਏ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਰੇਡੀਓ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਰੁਮਾਲ ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖੋ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

9 ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਭੂ, ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹਨਾਂ ਛੋਟੇ ਪਾਰਸਲਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਲਈ

ਛੋਟੀਆਂ ਬਣੈਨਾਂ ਹਨ, ਜਾਂ-ਜਾਂ ਕਮੀਜ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਛੋਟੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦੇ ਜੋੜੇ ਹਨ, ਜਾਂ-ਜਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਰੁਮਾਲ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਤੇਰੇ ਵਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਪੌਲਸ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਰੁਮਾਲ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਲਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਤੇਰਾ ਆਤਮਾ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਇਹਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਤ ਪੌਲਸ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਿਸੂ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੇਂਗਾ।

10 ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸਰਾਏਲ, ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰਾਉਨ ਦੀ ਸੈਨਾ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਖੁਦਾ ਨੇ ਅੱਗ ਦੇ ਖੰਭੇ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਡਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਮੋੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਇਲ ਦੀ ਵਾਦਾ ਕੀਤੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।”

11 ਔਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੂੰ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਵੇਖ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਰਸਲ ਬੀਮਾਰ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਉੱਤੇ ਤੇਰੇ ਜਿਉਂਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਬਿਮਾਰੀ ਡਰ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਜੋ ਇਸ ਕੁਫਾਰੇ ਲਈ ਮਰਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਰ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੂਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਹ ਵਾਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਣ ਕਿ, “ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਤੇਰੀ ਇਹ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਰੋਗ ਰਹਿਏ।” ਪਿਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰਵੱਈਏ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭੇਜਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਇਹੋ ਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ। ਆਮੀਨ।

ਭਾਈ ਗਲੋਵਰ, ਤੁਹਾਡਾ, ਧੰਨਵਾਦ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ।

12 ਹੁਣ, ਜਦਕਿ ਅੱਜ ਰਾਤ ਬੇਦਾਰੀ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰੰਤੂ

(ਜੇ ਨਹੀਂ) ਮੈਂ ਰੇਡੀਓ ਦੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਸੱਬ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭਾ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਪੱਕੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਣ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਸਭਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਆਈਆਂ ਹਾਂ।

13 [ਇੱਕ ਭਾਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਭਾਈ ਜੀ, ਸਾਡਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਰੇਡੀਓ ਉੱਪਰ ਚਾਰ ਵੱਜ ਕੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਪੱਛਮੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ, ਬਾਹਰ ਦੀਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਤੇ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੁਹਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸਭਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦਸਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹੈ”-ਸੰਪਾ] ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ।

14 ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਐਂਜਲੀਅਸ ਟੈਂਪਲ ਲਈ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਘਾ ਸਥਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਅਜਿਹਾ-ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਧੀਆ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬੱਸ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ...[ਸੰਗਤ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦੀ ਹੈ-ਸੰਪਾ] ਧੰਨਵਾਦ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਆਲਗੀ ਹੈ।

15 ਹੁਣ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੱਜ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਉੱਤੇ ਬੋਲਣਾ ਸੀ: ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਥਾ। ਇਹ-ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਵਾਂ। ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਸ ਉਸਦੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਲਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਗਲਤ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਰੇਡੀਓ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਓਗੇ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ।

16 ਤਦ, ਫਿਰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾਈ ਸਭਾ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਚੰਗਾਈ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ “ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।” ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੀ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਆਲੂ ਰਿਹਾ ਹੈ।

17 ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ-ਅਤੇ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬਿਮਾਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਜੇ...” ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਰੱਬੀ ਚੰਗਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਿਮਾਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਰੱਬੀ ਚੰਗਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

18 ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਆਦਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇਜ਼ੱਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ “ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ...ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸਥਾਨ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਸਥਾਨ ਲੈ ਸੱਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਦਾਨ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹੋ ਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਗਟੀਕਰਣ ਹਨ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਤਮਾ ਉਹੀ ਹੈ।

19 ਅਤੇ ਹੁਣ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸਭਾਵਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਗੀਆਂ...ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗੀਤ ਸਾਢੇ ਛੇ ਵਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ, ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਰੇਡੀਓ ਉੱਪਰ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣੋ। ਇਹ...ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਹ ਸਦਾ ਤੋਂ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ।

20 ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡ ਇਸ ਸਭਾ ਦੇ ਠੀਕ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਬਸ ਠੀਕ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਸਭਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਮਰਸੀਅਰ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਗੋਡ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ

ਗਈਆਂ ਸਨ; ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡ ਵੰਡਣਗੇ। ਬੱਸ ਅਪਣਿਆ ਸੀਟਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਿ ਲੜਕੇ ਉਸ ਲਾਇਨ ਵਿਚ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਨੀ ਛੇਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡ ਵੰਡ ਦੇਣ। ਅਜਿਹਾ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਫਰਸ਼ ਉਪਰ, ਜਿਥੇ ਕੀਤੇ ਵੀ, ਹੇਠਲੇ ਫਰਸ਼ ਉਪਰ ਜਾਂ ਜਿਥੇ ਕੀਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਬਸ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਰੁਕੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਿ ਲੜਕੇ ਇਹ ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡ ਲੈਣ ਲਈ ਆਏ ਹੋ। ਅਤੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਵੇਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ।

21 ਹੁਣ ਇਸ ਦੁਪਹਿਰ ਮੈਂ ਮੂਲ ਪਾਠ ਦੇ ਲੈ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਬੱਸ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਬਾਬ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਥੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ... ਲੱਗਭੱਗ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਬਾਰੂਵੀਂ ਆਈਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ।

*ਇਸ ਲਈ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ
ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਫਾਟਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ।*

*ਸੋ ਆਓ... ਉਹਦੀ ਨਿਮਿੱਤ ਨਿੰਦਿਆ ਸਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਡੇਰਿਓਂ ਬਾਹਰ
ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਚੱਲੀਏ।*

*ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਡਾ ਇਥੇ ਕੋਈ ਇਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ
ਹੈ ਸਗੋਂ ਅਸੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਾਂ।*

22 ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੀਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਉਸ ਵਚਨ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ।

*ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਡਾ ਇਥੇ ਕੋਈ ਇਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ
ਹੈ ਸਗੋਂ ਅਸੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਾਂ।*

23 ਹੁਣ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਸ-ਐਂਜਲਸ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰੋ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ

ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜਲਵਾਯੂ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸੱਕਦਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਅੰਤ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ।

24 ਮੈਂ ਰੋਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ (ਜਿੱਥੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੇ) ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਨੂੰ ਲਭਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੀਹ ਫੁੱਟ ਪੁੱਟਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

25 ਮੈਂ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਈਆਂ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਫਿਰਾਉਨ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਫਿਰਾਉਨ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਕਿੱਥੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁੱਟਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

26 ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸੱਕਦੇ ਹਨ।

27 ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮੈਪਿਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਖਤ ਲਕੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਤਦ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਮੈਪਿਲ ਦਾ ਰੁੱਖ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਤੋਂ ਖੰਡ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ “ਸਖਤ ਮੈਪਿਲ” ਅਤੇ “ਨਰਮ ਮੈਪਿਲ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਰੁੱਖ ਜੋ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੈਦਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ-ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵੱਡੇ ਰੁੱਖ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਅਤੇ-ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਉੱਪਰ ਵੇਖਣਾ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਟਹਿਣੀਆਂ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਝੁਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸੱਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਤਣਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਰੁੱਖ ਇਥੇ ਸੈਂਕੜੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਓਹ ਬਸ ਇੱਕ ਮੁੱਢ ਸੀ।

28 “ਕਿਉਂਕਿ ਇਥੇ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮਰਨਹਾਰ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਥਾਂ ਦੇਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਮਾਰਗਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸੁੱਚੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ

ਆਪਣੇ ਭਵਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸੱਭ ਚੀਜ਼ਾ ਨੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਥਿਰ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਸ ਅਣਡਿੱਗ ਵਸਤੂਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਥਿਰ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ।

29 ਮੈਂਨੂੰ ਉਹ ਘਰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਮੋਢੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਸੀ ਮੈਂ...ਜਿਹਦੀਆਂ ਦਰਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਘਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਹਦੀਆਂ ਦਰਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬ ਪਾਸੇ ਮਿੱਟੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੋਢੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਸੌ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹੇਗਾ। ਪਰ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਕਿ ਅੱਜ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਘਰ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸੱਬ ਕੁਝ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ...

30 ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਗਠੀਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਆਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸੱਬ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕੂਟਸ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਮੋਢਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕੂਟਸ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਧੀਆ ਮਿੱਤਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਡੀਕਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਤਾਕਤਵਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕਰੂਟਸ।”

31 ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਚੱਲੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।” ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਹਦਾ ਭਾਰ ਇੱਕ ਸੌ ਚਾਲੀ ਪੌਂਡ ਹੈ, ਉਹ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮੋਢਾ ਲੱਦ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਹਦਾ ਭਾਰ ਨੌਂ ਸੌ ਪੌਂਡ ਸੀ।” ਉਹ ਬਸ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਕਤਵਰ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦ ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ‘ਤੇ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

32 ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸੇਬ ਦਾ ਦਰੱਖਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਛੋਟੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ। ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਠੀਕ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਜਿਹਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੁਦੇ

ਹੋਏ ਕਿੱਲਾਂ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਨਾਲ ਉਹ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਨ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ “ਕੋਟ ਟੰਗਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼” ਕਹੋਗੇ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ ‘ਤੇ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸੇ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਟੀਨ ਦੀ ਕੰਘੀ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਜਣਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣਾ ਟੀਨ...ਪੁਰਾਣੇ ਢੰਗ ਦੀ ਟੀਨ ਦੀ ਕੰਘੀ ਵੇਖੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ।

33 ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬੈਂਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫੱਟਾ ਟੇਬਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਰੁੱਖ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪੁਰਾਣਾ ਗੰਧਕ ਦਾ ਅੱਧਾ ਪੰਪ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਪੰਪ ਉੱਤੇ ਨਹਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਾਂ ਭੋਜਨ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤੌਲੀਆ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਖਾਣੇ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਤੌਲੀਆ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਅੱਛਾ! ਹੁਣ ਮੈਂ ਬੇਫਿਕਰ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤੌਲੀਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹਾਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਹ...ਹਰੇਕ ਵਾਰ ਜਦ ਉਹ ਰਗੜਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਗੜ ਕੇ ਸਾਡੀ ਖਲ ਉਤਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਬੋਰੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਕੁਝ ਰੱਸੀਆਂ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਲਟਕਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

34 ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਕਦੇ ਪਰਾਲੀ ਦੇ ਵਿਛੋਣੇ ਉੱਪਰ ਸੁੱਤੇ ਹਨ? ਅੱਛਾ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿੰਨੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਛਿਲਕੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰਗਾਣਾ ਕਿ ਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਅੱਛਾ, ਭਾਈ ਗਲੋਵਰ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ! ਪਰਾਲੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਬਿਛੋਣਾ, ਅੱਛਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਦ ਮੈਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਓਹ ਸੀ ...ਔਹ, ਬਹੁਤ ਵਧਿਆ ਨੀਂਦ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਠੰਡ ਸੀ। ਤਦ ਫਿਰ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਓਹ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਖੰਬਾਂ ਵਾਲੇ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲੇਟ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਓਹ ਕੈਨਵਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਰੱਖ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਫ ਬਹਿ ਕੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਦਰਾੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਿੱਥੇ ਓਹ ਪੁਰਾਣੇ ਛੱਤ ਉੱਪਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਫਟੇ ਉਤਾਹਾਂ ਉਠ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਬਰਫ

ਉਸਦੇ ਵਿਚੋਂ ਹੋ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਔਹ, ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

35 ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾੜ੍ਹੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੁਰਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ...ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੌਂਕ ਜਾਓਗੇ। ਉਹ ਮੱਕੀ ਦੇ ਛਿਲਕਿਆਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੱਕੀ ਦੇ ਛਿਲਕਿਆਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਦਾੜ੍ਹੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬੁਰਸ਼। ਉਹ ਮੰਮੀ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਸਾਬਣ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕੀ ਉਹਨਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੱਕੀ ਦੇ ਛਿਲਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹੋਏ ਦਾੜ੍ਹੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਿਧੇ ਬਲੇਡਨਾਲ ਆਪਣੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਕਾਲਰ ਉੱਤੇ ਲਗਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਸੈਲੂਲਾਇਡ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਕਾਲਰਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਾਲਰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਝੱਗ ਕਾਲਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਕਿਉਂ, ਔਹ ਮੇਰੇ, ਔਹ ਮੇਰੇ!

36 ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝਰਨਾ ਜੋ ਕਿ ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਸੀ, ਯਾਦ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਸਾਂ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਦੂ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੇ ਕੱਦੂ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਡੁਬੋ ਕੇ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦੇ ਹਨ? ਅੱਛਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਕੈਂਨਟਕੀ ਤੋਂ ਹਨ? ਹਾਂ, ਅੱਛਾ, ਬਸ ਇੱਥੇ ਕੈਂਨਟਕੀ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਅੱਛਾ, ਔਹ, ਮੈਂ ਹਾਂ- ਮੈਂ ਠੀਕ...ਤੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਔਕਲਾਹਾਮ ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਆਰਕਾਨਸਾਸ ਵਾਸੀ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਕੈਂਨਟਕੀ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੈਂਨਟਕੀ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਲਭਿਆ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਇਸ ਪਾਸੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।

37 ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦ ਪਿਤਾ ਜੀ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਹੱਥ ਧੋਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉੱਪਰ ਮੋੜ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਅਤੇ ਗੋਲ ਮਟੋਲ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੇਹਰੇ ਉੱਤੇ ਮਾਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਮਾਸ ਪੇਸ਼ੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਲਗਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇੱਕ ਸੌ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।” ਉਹ ਇੰਨੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ! ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹਨਾਂ

ਦੀ ਮੌਤ ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਸਮਝੋ? “ਇੱਥੇ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ” ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

38 ਹੁਣ ਆਓ, ਅਸੀਂ ਸੱਭ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰੀਏ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਵਧਿਆ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ? ਬੱਸ ਵਾਪਿਸ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਸੱਭ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੀਏ, ਵਾਪਿਸ ਉਸ ਤਰਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਲਈ ਜੋ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਦ ਅਸੀਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਸਾਂ।

39 ਅਤੇ ਹੁਣ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ। ਮੈਂ ਇਸ ਉੱਪਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੀ ਬੋਲਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਹੈ।

40 ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ, ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਕੈਂਨਟਕੀ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਦਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕੀ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਲੱਕੜੀ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਨਾਲ ਨੰਗਾ ਫਰਸ਼ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁੱਢ ਸੀ, ਮੁੱਢ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪਾਵੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਵੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਮੇਜ਼ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਬਰਾਨਹਾਮ ਉਸ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸੀਂ ਲੇਟਦੇ ਸਾਂ, ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲੇਟਦੇ ਸਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਪੋਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਲੇਟਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨੌਂ ਜਣੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਖਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਂ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਦੌੜਾ ਦਿੰਦੇ ਸਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ...ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹੀ...

41 ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਹੀ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੁੱਖ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਬਸ ਪੁਰਾਣੇ ਅਖਰੋਟ ਦੇ ਛੋਟੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅਖਰੋਟ

ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਖਰੋਟ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਦੀ ਬਣੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇਖੀ ਹੈ? ਹਾਂ! ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਔਹ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਆਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਫਰਸ਼ ਸੀ, ਬੱਚੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਕੁਰਸੀ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਝੁਟੇ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਬਸ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਜੋਰ ਜੋਰ ਨਾਲ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਛੋਟਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਸੀ ਜਦਕਿ ਉਹ ਕਪੜੇ ਧੋ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ਟੇਢਾ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾ ਸਕਣ ਜਦ ਉਹ ਝਰਨੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

42 ਅਤੇ ਜਦ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮਾਂ ਪੰਧਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਪਾਪਾ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਨੌਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸਵੇਰ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ...

43 ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸੀ, ਬਸ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਲ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੋਲਦੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੇਖੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜੋ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਖੋਲ ਸੱਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਜਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ “ਚਰਬੀ ਵਾਲਾ ਦਿਵਾ” ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਚਰਬੀ ਵਾਲਾ ਤੇਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਛਾ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ... ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ...ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਚੀੜ੍ਹ ਦੀ ਗਠਨੂੰ ਜਲਾਇਆ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਸ ਚੀੜ੍ਹ ਦੀ ਗਠ ਲਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਲਾਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਢੱਕਣ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਦਿਓ, ਉਹ ਜਲੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਹ...ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਧੂੰਆਂ ਉੱਠਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਜ਼ ਕੁਰਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਧੂੰਆਂ ਅਸਰ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਸ...ਉਸ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਧੂੰਆਂ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਖਿਚ ਲੈਂਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲੈਣ ਲੈ ਛੱਤ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ...

44 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ 1909 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਿਨਾ ਸ਼ੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਵੇਰ, ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਦਾਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਿਰਫ... ਅਤੇ ਉਹ ਦਾਈ ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ-ਅਤੇ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਛੋਟੀ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਤੜਕੇ ਹੀ, ਲੱਗਭੱਗ ਪੰਜ ਵਜੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਅਤੇ... ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰੋਬਿਨ ਚਿੜੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝਾੜੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ-ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੇ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਬੁੱਢੀ ਰੋਬਿਨ ਚਿੜੀ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਵਿਚ ਸੀ, ਉਸ ਸਾਰੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਗਾ ਰਹੀ ਸੀ।

45 ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਰੋਬਿਨ ਚਿੜੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਤੁਸੀਂ ਮੁੰਡਿਓ ਜੋ ਰੇਡੀਓ ਰਾਹੀਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ, ਉਹ ਹਨ- ਉਹ ਹਨ- ਉਹ ਹਨ... ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰੋਬਿਨ ਚਿੜੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈ? ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਇੱਥੇ ਰੁਕਾਂਗਾ। ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਲਾਲ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਈ... ਇੱਕ ਵਾਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੁੱਖ ਝਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਰੀ ਚਿੜੀ ਉਸ ਸਲੀਬ ਉਪਰੋਂ ਉਹਨਾਂ ਕਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਉਡਦੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਸੀਨਾ ਲਹੂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਦਾ ਸੀਨਾ ਲਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੁੰਡਿਓ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਿਓ। ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਛੱਡ ਦਿਓ।

46 ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ-ਕਿ ਰੋਬਿਨ ਚਿੜੀ ਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਚੀ ਚੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ ਧਕਿਆ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ ਧਕਿਆ, ਉਹ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਲੰਘ ਉੱਪਰ ਰੁਕ ਗਈ। ਨਾਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ।

47 ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਹਾਂ... ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ

ਲੋਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹਨ। ਮੈਂ ਦੋਨੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਪੂਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਾਸੀ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹਾਰਵੀ ਵਾਸੀ ਹੈ; ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਨ ਇੰਡੀਅਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦਾ ਲਹੂ ਸਾਡੀ ਪੀੜੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਗਿਰਜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਗਿਰਜੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਿਛੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦਿਵਾਸੀਆਂ ਵਿਚ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦੋ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਲੋਕ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਨਹਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ; ਇਹ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ।

48 ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ...ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਰੋਸ਼ਨੀ ਉੱਥੇ ਅੰਦਰ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਪਾ ਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜੋੜੀ ਕਪੜੇ ਖਰੀਦੇ ਸਨ (ਮਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ)। ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ...ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿਚ ਹੱਥ ਪਾਏ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮੋਛੇ ਢੋਣ ਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ।

49 ਅੱਛਾ, ਮੇਰੇ ਦੱਸ ਦਿਨ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਇੰਨਾਂ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ ਜਿਸਨੂੰ “ਅਪੋਜ਼ਮ ਕਿੰਗਡਮ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਅਪੋਜ਼ਮ ਕਿੰਗਡਮ ਬੈਪਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਬੈਪਟਿਸਟ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਤੇ...ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਉੱਥੇ ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਸਾਲ ਕੱਦੂਆਂ ਦਾ ਬੋਰਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਉਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗਿਰਜੇ ਜਾਣਾ ਸੀ।

50 ਲੱਗਭੱਗ ਉਮਰ ਵਿਚ...ਅਤੇ ਕੁਝ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸ਼ਨ ਆਇਆ।

51 ਅੱਛਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅੰਦਰ ਆਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਘਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਪੰਜ ਵੱਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਹ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਲੱਗਭੱਗ...ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਵੇਗੀ...

52 ਹੁਣ, ਮੈਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਿਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲ ਨਾ ਕਹਿਣੀ ਪਵੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਫਿਰ ਵੀ, ਸਚ ਦੱਸਣ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਪਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਮਾਨਦਾਰ ਬਣੇ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ।

53 ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੂਰ ਸਨ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਲੜਕੇ ਸਨ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਹ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਲੱਗਭੱਗ ਮਰ ਹੀ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦ ਉਹ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਉਪਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਉਪਰ ਚਾਕੂਆਂ ਨਾਲ ਵੱਢ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਸ ਗੁੱਟ ਦੇ ਨੇਤਾ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮੀਟਰ ਨੰ ਸੱਤ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ...ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਚਾਕੂ ਕੱਢ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਪਾਪਾ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ ਉੱਪਰ ਵੱਢਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਅੰਕਰ ਲੜਾਈ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ, ਬਰੁਕਸਵਿਲੇ ਤੋਂ, ਬਹੁਤ ਮੀਲ ਦੂਰ ਪਾਪਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।

54 ਹੁਣ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਵਿਲ ਯਾਰਬਰੋ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ...ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿਚ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ,

ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਜੰਗਲੇ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ-ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਪਾਪਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਮਾਰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੌੜਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕੈਨਟਕੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇੰਡਿਆਨਾ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।

55 ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭਰਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੂਈਸਵਿਲੇ ਕੈਨਟਕੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਵੱਡਾ ਮੋਸਾਯਕ ਆਰਾ ਮਿੱਲ ਜੋ ਕਿ ਲੂਈਸਵਿਲੇ ਕੈਨਟਕੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਨਿਰੀਖਿਅਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਪਾਪਾ ਆਪਣੇ ਸੱਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਲਈ ਗਏ। ਪਾਪਾ ਲੜਕਿਆਂ, ਸਤਾਰਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲਭਣ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਦਕਿ ਉਹ ਲੱਗਭੱਗ ਇੱਕ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸੱਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਸਕੇਗੀ।

56 ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਚਸ਼ਮੇਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੋਠੜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੀ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ...ਨੌਂ...ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਗਲੇ ਭਰਾ ਵਿਚ ਗਿਆਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਰਿੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਇਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਚਸ਼ਮਾ ਜਮੀਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੀ ਜਮੀਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਰੁੱਖ ਉੱਪਰ ਗਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਰੁੱਖ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਡ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਉੱਡਿਆ, ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੋਲੀ।

57 ਹੁਣ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੋਚ ਅਤੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੋ ਕਿ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਨਿਆਂਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਚ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

58 ਜਦ ਉਹ ਪੰਛੀ ਉੱਡ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਉੱਥੋਂ ਆਈ ਜਿੱਥੇ ਪੰਛੀ ਰੁੱਖ ਉੱਪਰ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਝਾੜੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਰਹੇਂਗਾ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਨਿਊ ਅਲਬੈਨੀ ਹੈ।” ਅਤੇ ਤਦ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਨਿਊ ਅਲਬੈਨੀ, ਇੰਡੀਆਨਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

59 ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਅਛਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬੱਸ ਸੁਫਨਾ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ।

60 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇੰਡੀਆਨਾ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵਾਦਨ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਧਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਹ ਵੜਨ ਸ਼ਰਾਬ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ; ਉਹ ਲੁਇਸਵਿਲੇ ਦੇ ਕਰਨਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬੇਸਬਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਰਬਪਤੀ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਾਂ। ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸਕੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ।

61 ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਮੈਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਲੜਕਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਢੇ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਵਿਸਕੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕੁੰਡਲਾਂ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਤਦ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੇਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਕਾਰਖਾਨੇ ਹੋਰ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ, ਇਹ ਹੀ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਦੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਸਚ ਹੈ।

62 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਖੇਤ ਤੋਂ ਘਰ ਤੱਕ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਆਇਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇੱਕ ਤਲਬ ਸੀ, ਉਹ...ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬਰਫ ਕੱਟਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੂਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੱਛਾ, ਇਹ ਹੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵਾਦਨ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਰਫ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਾਰ ਚਾਲਕ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰ ਚਾਲਕ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਦ...ਇਹ ਤਲਾਬ ਮਛੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਬਰਫ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੂਰੇ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ

ਜਦ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਬਰਫ਼ ਪਿਘਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਬਰਫ਼ ਦੀ ਝੀਲ ਵਾਂਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਯਾਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੀਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਰੱਖਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਲਟੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

63 ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪਿਛੇ ਪੰਪ ਤੋਂ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਸੀ, ਪਾਣੀ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੜਕੇ ਉੱਥੇ ਬਾਹਰ ਤਲਾਬ ਵਿੱਚ ਮਛੀਆਂ ਫੜ੍ਹਨ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਮਛੀਆਂ ਫੜ੍ਹਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਛੀਆਂ ਫੜ੍ਹਨ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਲਈ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ। ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ, ਔਹ ਮੇਰੇ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੀ, ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ...ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਕਠੋਰ ਗੱਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਸੱਤ ਮਾਰ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨੂੰ ਪੂੜ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੱਕੀ ਦੇ ਤੁੱਕੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਓ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਲਪੇਟ ਲਓ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਕਛੂਕੁੰਮੇ ਦੇ ਸਿਰ ਵਾਂਗ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਰੱਖੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸੱਕਦੇ ਹੋ; ਜਿੱਥੇ ਕੀਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਰਖਾਂਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਜਾਓਗੇ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਬੂਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਬੂਟਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ, ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਧੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਪਹਿਨਿਆ ਕਰਦੇ ਸਾਂ, ਅਸੀਂ...ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

64 ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਦਰਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੁੱਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਖਿੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, (ਸਤੰਬਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ), ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮਛੀਆਂ ਫੜ੍ਹਨ ਜਾਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਬਾਲਟੀਆਂ ਲਿਆਉਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੀਰੇ ਨਾਲ ਅੱਧੀਆਂ ਲਿਬੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਬਸ ਲਗਭਗ ਇੰਨੀਆਂ ਉਚੀਆਂ, ਅੱਧਾ ਗੈਲਨ, ਮੈਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਟੱਬ ਵਿੱਚ ਉਲੱਦ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਕੇ ਦੋ ਬਾਲਟੀਆਂ ਹੋਰ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ

ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੰਪ ਤੋਂ ਭਰਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੀਂਦੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਪਾਪਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਤ ਮੱਕੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਭੇਜਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।

65 ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਂਵਰੋਲੇ ਦੀ ਵਾਂਗੂ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਹੁਣ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, “ਵਉਉਉਉਉਉਉਉ, ਵਉਉਉਉਉਉਉਉ,” ਬੱਸ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼। ਅੱਛਾ, ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਗੱਲ ਸੀ? ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਾਂਵਰੋਲਾ, ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਂਵਰੋਲਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਹ ਮੱਕੀ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਹਨਾਂ ਪੱਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੱਤੇ ਬਸ ਮੁੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਖੇਤ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਰੌਲੇ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਿਆ, ਬਸ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਤਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹਿਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਉਹ ਅਵਾਜ਼ ਕਿਧਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ?” ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਇੱਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।” ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ।

66 ਮੈਂ ਛੋਟੀਆਂ ਬਾਲਟਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿਝ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਰਸਤੇ ਉੱਪਰ ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਸ ਉਸਦੇ, ਮਤਲਬ ਕਿ ਇਸ ਵੱਡੇ ਦਰਖਤ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੂਰੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਵਾਂਵਰੋਲੇ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਰੁੱਖ ਉੱਪਰ ਲਗਭਗ ਅੱਪੀ ਉੱਚਾਈ ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਂਵਰੋਲਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਰਖਤ ਵਿਚ ਸੀ ਬੱਸ ਉਸਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਗੋਲ ਗੋਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਪੱਤਿਆਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਲ ਦਾ ਉਹ ਹੀ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਰੁੱਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਾਂਵਰੋਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਨਹੀਂ। ਛੋਟੇ...ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਂਵਰੋਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਹ- ਅਤੇ ਉਹ ਪੂੜ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰੇਗਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਉਹ ਹਲੂਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਚਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਦੇ ਮਿੰਟ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਜਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੋਂ ਸੀ।

67 ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਰਸਤੇ ਉੱਪਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾ ਪੀਵੀਂ, ਨਾ ਸਿਗਰੇਟ ਪੀਵੀਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇਵੀਂ। ਜਦ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਤੇਰੇ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਤੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ।” ਕਿਉਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮੌਤ ਵਰਗਾ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਬਾਲਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੱਸਕਦਾ ਸੀ, ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ ਘਰ ਗਿਆ।

68 ਅਤੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਕਾਪਰਹੈਂਡ ਨਾਮ ਦਾ ਸੱਪ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਹਿਰੀਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜਦ ਮੈਂ ਬਾਗ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪੈਰ ਇਸ ਕਾਪਰਹੈਂਡ ਸੱਪ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਦੌੜੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ ਉਸਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਅਤੇ ਜੱਫੀਆਂ ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਸੱਪ ਨੇ ਕੱਟਿਆ ਹੈ?” ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਪਾਸਿਓਂ ਦੇਖਿਆ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਮਾਂ! ਉਸ ਦਰਖੱਤ ਤੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਸੀ।”

69 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਔਹ, ਬਿਲੀ, ਬਿਲੀ! ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਆ?” ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੂੰ ਰੁੱਕ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ?”

70 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਮੰਮੀ! ਉਸ ਦਰਖਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾ ਪੀਵੀਂ ਅਤੇ ਸਿਗਰੇਟ ਨਾ ਪੀਵੀਂ?”

71 “ਵਿਸਕੀ ਨਾ ਪੀਵੀਂ ਅਤੇ-ਅਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ।” ਅਤੇ ਠੀਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਮੂਨਸ਼ਾਇਨ ਨਾਮਕ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਲਈ ਪਾਣੀ ਲਿਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਕਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾ ਪੀਵੀਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੀਂ।” ਇਹ ਅਨੈਤਿਕ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ...ਜਵਾਨ ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣ ਲਓਗੇ। ਤਦ

ਫਿਰ, “ਤੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਜਾਂ ਸਿਗਰੇਟ ਨਾ ਪੀਵੀਂ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ।”

72 ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਉਹ ਗੱਲ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ, ਅਤੇ-ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਹੱਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਉਹ ਬਸ ਵਿਆਕੁਲ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ।” ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਸੁਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸ ਦਰਖਤ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਿਆ। ਮੈਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਗ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਜਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰ ਉਸ ਦਰਖਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਗਹਿਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ।

73 ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਅਗਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਬੰਟੇ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੁੱਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਓਹਿਓ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੈਫਰਸਨਵਿਲੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਲ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨਦੀ ਦੀ ਚੋੜਾਈ ਦੇ ਪਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਲਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ (ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ) ਜੋ ਕੀ ਉੱਥੋਂ ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਲ ਉੱਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦੌੜ ਕੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌਂ ਗਿਆ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਈ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜੋ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦਾ ਪੁਲ (ਜਿਸਨੂੰ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਲਈ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ) ਉਸੇ ਹੀ ਸਥਾਨ ਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਦੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉਸ ਪੁਲ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੋਲਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੋਂ ਹੱਥ ਧੋਣਾ ਪਿਆ।

74 ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾ ਹੈ।

75 ਹੁਣ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਜੋ ਕਿ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਆਕੁਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਜਿਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਝੁਕਾਓ ਅਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਵੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲੋਕ ਵਿਆਕੁਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

76 ਕਵੀਆਂ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਕਾਊਪਰ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਜਿਸਨੇ ਉਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗੀਤ, “ਲਹੂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਮਾਨੁਏਲ ਦੀਆਂ ਨਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੈ,” ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ...ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭਾਈ ਜੂਲੀਅਸ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ...ਹਾਂ, ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਉਸ ਕਬਰ ਤੇ ਸਨ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਉਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ; ਲਈ ਇੱਕ ਨਦੀ ਨੂੰ ਲਭਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਮਝੋ, ਆਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਵੀਆਂ ਅਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ...ਜਾਂ ਨਹੀਂ...ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਨਬੀਆਂ ਤੋਂ ਹੈ।

77 ਏਲਿਆਹ ਨੂੰ ਦੇਖੋ, ਜਦ ਉਹ ਉਸ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਅੱਗ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਮੀਂਹ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਫਿਰ ਜਦ ਆਤਮਾ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਧਮਕੀ ਮਿਲਣ ਤੇ ਦੌੜ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ।

78 ਯੂਨਾਹ ਨੂੰ ਦੇਖੋ, ਜਦ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਨੀਨਵਾਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ-ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਸੈਂਟ ਲੂਈ ਦੇ ਅਕਾਰ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੇ ਤੱਪਦ ਪਹਿਨ ਕੇ ਤੌਬਾ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਜਦ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਲੈ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ, ਇਹ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ-ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

79 ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। (ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਕਰਾਂਗਾ) ਜਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਗਿਆ ਤਦ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਜਵਾਨ

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਮੈਂ...ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਉਹਨਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨਕਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ-ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦੋਸਤ ਮਿਲ ਗਈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਲੜਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਲੱਗਭੱਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਹੁਣ ਔਹ, ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਘੁੱਗੀ ਵਰਗੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਮੋਤੀਆਂ ਵਰਗੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਸਾਰਸ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ-ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।

80 ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ, ਉਹ...ਅਸੀਂ ਮਿੱਤਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਮਾਡਲ ਦੀ ਟੀ ਫੋਰਡ ਗੱਡੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮਿੱਤਰ ਲੜਕੀਆਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਮਿੱਥੀ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਗੈਲਨ ਪੈਟ੍ਰੋਲ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪੈਸੇ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਸਟਾਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਟਾਇਰ ਨੂੰ ਜੈਕ ਲਗਾ ਕੇ ਚੁੱਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਟਾਰਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਸਾਡੀ-ਸਾਡੀ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵਧੀਆ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ।

81 ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੰਜ ਸੈਂਟ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਰੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਲਿਆ...ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਮ ਬਰਗਰ ਪੰਜ ਸੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਔਹ, ਮੈਂ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ! ਸਮਝੋ? ਸੈਂਡਵਿਚ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਕੋਕਾ ਕੋਲਾ ਪੀਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਬੋਤਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਰੱਖਣ ਲੱਗਾ। ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ। (ਉਸ ਸਮੇਂ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਪਨ ਤੋਂ ਗਿਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ) ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘੁੱਗੀ ਸਿਗਰੇਟ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ।

82 ਅੱਛਾ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਸਿਗਰੇਟ ਪਿੰਡੀ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਰਾਇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਘਟਿਆ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਮੈਂ...ਹੁਣ, ਸਿਗਰੇਟ ਕੰਪਨੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੱਤਿਆਰਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੈ ਜੋ

ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਸਿਗਰੇਟ ਪੀਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ ਉੱਪਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਲੇਟੀ ਹੋਈ ਵੇਖਾਂ ਬਜਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿਗਰੇਟ ਪੀਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ...

83 ਹੁਣ, ਇਹ ਖੁਦਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਹੀ ਖੁਦਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਵਾਲ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹੋ), ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਿ ਸਿਗਰੇਟ ਪੀ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲੈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ...ਹਰ ਵੇਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮੰਚ ਉੱਪਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੋ। ਔਰਤੋ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀਆਂ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੱਟ ਜਾਓ! ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ...ਇਹ ਹੈ- ਇਹ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਲੱਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹੈ।

84 ਡਾਕਟਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਵੇਚ ਸੱਕਦੇ ਹਨ! ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, “ਖਰੀਦਦੇ ਹੋ...ਮੈਂ ਪੰਜ ਸੈਂਟ ਦਾ ਕੈਂਸਰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।” ਕਿਉਂ, ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਦੀ ਸਿਗਰੇਟ ਖਰੀਦਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਡਾਕਟਰ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਔਹ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਪੈਸੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਾਗਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੱਤਿਆਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਬਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

85 ਅੱਛਾ, ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸਿਗਰੇਟ ਫੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਚਲਾਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ, ਉਸ ਗੱਲ ਨੇ ਲੱਗਭੱਗ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ...”

86 ਹੁਣ, ਮੈਨੂੰ “ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਨਫਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਲ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਭੈਣੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਧੁਨਿਕ ਔਰਤਾਂ ਵਿਵਹਾਰ

ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਵਧੀਆ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ।

87 ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਂ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਕਾਰਖਾਨਾ ਉੱਥੇ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਬਾਹਰ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਜੋ ਕਿ ਸਤਾਰਾਂ, ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸਨ, ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਲੀ ਕਾਫੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਲਈ ਭੋਜਨ ਬਣਾ ਸੱਕਣ। ਔਹ, ਕੁਝ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ...” ਤਦ ਮੇਰੀ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਸੀ, “ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਜਿਹੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।” ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਰ ਇੱਕ ਚਾਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਹੀ ਗੱਲ ਫਿਰ ਨਾ ਸੋਚ ਸਕਾਂ।

88 ਹੁਣ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੁਣ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਤ੍ਵਨਤੀ ਤੀਵੀਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਮੁਕਤ ਵਿੱਚ ਜੜੇ ਹੋਏ ਮੋਤੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਆਦਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ। ਉਹ...ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਸੀਹੀ ਔਰਤਾਂ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਕਰ-ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰ ਸਕਣ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਂ ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਰਾਣੀ ਬਣੀਆਂ ਰਹਿਣ, ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਕਿ ਖੁਦਾ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੁਲੇਮਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇੱਕ ਪਤਵੰਤੀ ਤੀਵੀਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਮੁਕਟ ਵਿੱਚ ਜੜੇ ਮੋਤੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਝਗੜਾਲੂ ਤੀਵੀਂ ਜਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ।” ਅਤੇ ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਾਪਰ ਸੱਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਭਲੀ ਔਰਤ...ਭਾਈ ਜੀ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਭਲੀ ਪਤਨੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਅਸਲੀ ਔਰਤ! ਅਤੇ, ਬੱਚਿਓ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਕੂਲ ਭੇਜਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੇ ਹਿਰਦੇ ਤੋਂ ਉਸ ਪਿਆਰੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੀ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਮਾਂ ਹੈ।

89 ਉਹ ਕੰਨਟਕੀ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਅਨਪੜ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਡੋਗਪੈਚ ਨਾਮਕ ਅਖਬਾਰ ਵਿਚ ਦੇਖ ਸੱਕਦੇ ਹੋ। ਉਹਨਾਂ ਬੁੱਢੀਆਂ ਮਾਂਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਜੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਾਲੀਵੁਡ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਮਾਂਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਕੇ, ਅਤੇ ਬੁੱਲਾਂ ਨੂੰ...(ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?) ਉਹ ਰੰਗ ਰੋਗਨ ਦਾ ਸਮਾਨ ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਹਰੇ ਉੱਪਰ ਲਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸਿਓਂ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ਆਉਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਭਾਈ ਜੀ, ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਾਹਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਉਸ ਹਿਕਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਇੱਕ ਟਿਟਹਿਣੀ ਤੋੜਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਫਿਰ ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ...ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹੋਰ ਹੋ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਚ ਹੈ। “ਬੱਸ ਆਧੁਨਿਕ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ” ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਾਲ ਹੈ।

90 ਹੁਣ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਲੜਕੀ, ਜਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਲਹੂ ਲੁਹਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਵਿਚਾਰੀ ਛੋਟੀ ਲੜਕੀ।”

ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਔਹ, ਬਿਲੀ, ਕੀ ਤੂੰ ਇੱਕ ਸਿਗਰੇਟ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਮੈਡਮ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਸਿਗਰੇਟ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ ਹਾਂ।”

91 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ, ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਨੱਚਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ।” ਉਹ ਨੱਚਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨਾਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਉਹ ਗੂਲਰ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨੱਚਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।”

92 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਤੂੰ ਨੱਚਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸਿਗਰੇਟ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ ਹੈਂ। ਤਾਂ ਤੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈਂ?”

93 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਮੈਨੂੰ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਈ ਜਾਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।” ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ।

ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਸਿਗਰੇਟ ਲੈ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਮੈਡਮ, ਧੰਨਵਾਦ। ਮੈਂ ਸਿਗਰੇਟ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ ਹਾਂ।”

94 ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੋਟਰ ਕਰ ਦੇ ਇੰਜਣ ਦੇ ਢੱਕਣ ਉੱਪਰ ਜਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਫੋਰਡ ਕਾਰਾਂ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਇੰਜਣ ਦੇ ਛੱਜੇ ਉੱਤੇ ਖਲੋਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਉੱਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਸਿਗਰੇਟ ਨਹੀਂ ਪੀਵੇਂਗਾ?” ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲੜਕੀਆਂ ਕੋਲ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹਿੰਮਤ ਹੈ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਮੈਡਮ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।”

95 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂ, ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਮੂਰਖ ਹੈਂ!” ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਬਿਲੀ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਹੁਣ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਸਮਝੋ, ਮੈਂ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਯੋਧਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਹਾ... “ਮੂਰਖ! ਮੂਰਖ!”

96 ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਫੜਾ!” ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।” ਉਸ ਸਿਗਰੇਟ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਨੂੰ ਜਲਾਉਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ... ਹੁਣ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਬੱਸ ਸਚ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਸਿਗਰੇਟ ਨੂੰ ਜਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ... ਹੁਣ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਬੱਸ, ਸਚ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਸਿਗਰੇਟ ਨੂੰ ਜਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਬਸ ਸਿਗਰੇਟ ਪੀਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਹਾਂ, ਸਮਝੋ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਵੁਉਉਉਉਉਸ਼ਸ਼ਸ਼! ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਤੱਕ ਨਾ ਲਿਆ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਰੋਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਥੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਉਹ ਭਿਅੰਕਰ ਜੀਵਨ ਸੀ।

97 ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਾਪਾ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਨਦੀ ਤੱਕ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਲੈਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਉਸ ਪਾਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਵਿਸਕੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬੋਤਲਾਂ ਲਭਣੀਆਂ ਸਨ। ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਬੋਤਲਾਂ ਲਭਣ ਦੇ ਸਾਨੂੰ ਪੰਜ ਸੈਂਟ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚਪਟੀਆਂ...ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੱਗਭੱਗ ਇੱਕ ਚੋਥਾਈ ਲੀਟਰ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਪਾ...ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਡਾਰਨਬੁਸ਼ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ...ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਧਿਆ ਕਿਸ਼ਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਧਿਆ ਚੱਪੂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਾਲੀ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਪੈਰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਫੱਟੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ...ਹੁਣ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੈਲਡਿੰਗ ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਾਬ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉਪਕਰਣ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ...ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਪਾਪਾ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਜੇਬ ਵਿਚ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਿਸਕੀ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਬੋਤਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੀਤਾ, ਉਹਨੇ ਵਾਪਿਸ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜੜ੍ਹ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਦਰੱਖਤ ਵਾਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਡਾਰਨਬੁਸ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਸ਼ੁਕਰੀਆ, ਮੈਂ ਪੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।”

98 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਨਹਮ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ ਹੈ?” ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਮੌਤ ਲਗਭਗ, ਆਪਣੇ ਬੂਟਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਨਹਮ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ।”

“ਨਹੀਂ,” ਪਾਪਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਹੈ।”

99 ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ! ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬੋਤਲ ਫੜਾਓ!” ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਢੱਕਣ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਦੇ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸ਼ਚਾ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘੁੰਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਵੁਊਊਊਊਸ਼ਸ਼ਸ਼!” ਮੈਂ ਬੋਤਲ

ਵਾਪਿਸ ਫੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹੀ ਛੇਤੀ ਮੈਂ ਜਾ ਸੱਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਗਿਆ, ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਮਝੋ? ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ (ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ), ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਖੁਦਾ ਸੀ, ਕਿਰਪਾ ਸੀ, ਅਦਭੁਤ ਕਿਰਪਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

100 ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਮਿਲ ਗਈ ਜਦ ਮੈਂ ਬਾਈ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਲੜਕੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਜਰਮਨ ਲੁਥਰਨ ਗਿਰਜੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਂ ਬ੍ਰਮਬਾਸ਼ ਸੀ, ਉਹ ਬਰਮਬਗ ਨਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਗਰੇਟ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੀ ਸੀ, ਜਾਂ-ਜਾਂ ਉਹ ਨੱਚਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਤਦ ਲਗਭਗ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਧਨ ਕਮਾ ਕੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਕਾਰ ਲੈ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ...ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਲੁਥਰਨ ਗਿਰਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹਾਵਰਡ ਪਾਰਕ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ।

101 ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸੇਵਕ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਬੇਪਟੀਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਡਾਕਟਰ ਰਾਇ ਡੇਵਿਸ ਸੀ। ਭੈਣ ਅਪਸ਼ਾਹ, ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਭਾਈ ਅਪਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਰਾਇ ਡੇਵਿਸ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਸੀ, ਜਾਂ...ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਮਿਸ਼ਨ... ਉਸਨੂੰ ਜੈਫਰਸਨਵਿਲੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਉੱਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗਿਰਜੇ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਾਂ, ਹੁਣ...ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ, “ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਸੀ” ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

102 ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ...ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ

ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਲੜਕੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਲੜਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਹਾਂ ਅਤੇ-ਅਤੇ ਮੈਂ...” ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ-ਮੈਂ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਲੜਕੀ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਕਮਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਗਲੀਚਾ ਸੀ।

103 ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਗਲੀਚਾ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸਿਓਂ ਲੰਘਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੇਖੀ ਸੀ। “ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ ਉੱਪਰ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ?” ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਗਲੀਚਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੀ-ਉਹ ਉਹਨਾਂ...ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ “ਚਟਾਈ ਗਲੀਚਾ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ “ਲਚਕਿਲੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ” ਜਾਂ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿ ਆਪਸ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਫਰਸ਼ ਉੱਪਰ ਪਈ ਹੋਵੇ। ਸੋਹਣੀ ਜਿਹੀ ਹਰੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਢਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੋਹਣੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ।

104 ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛੇ ਹੱਟ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿ ਉਹਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਧੀਆ ਬਣਿਆ ਰਹੇ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਕਮਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲੂ ਬਣਿਆ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਆਲੂ ਬਣਿਆ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ-ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਵੀਹ ਸੈਂਟ ਹੀ ਕਮਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਕਮਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ...ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਖਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।

105 ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਮੈਂ-ਮੈਂ-(ਉਹ) ਮੈਂ-ਮੈਂ ਬਸ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗਾ,

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।” ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਵੇ, ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਘਰ ਵੱਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਹੋ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਮੈਂ ਨਾ ਪਾ ਸਕਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣ ਸਕਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਖੁਸ਼ ਹੈ।”

106 ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਬੱਸ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!” ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੁਛਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਝਿੜਕਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਰੱਤ ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ, “ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁਛਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।” ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ, ਉਹ, ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ...ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ ਜੋ ਕਿ ਉੱਥੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੋ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਨੋਖਾ ਜਿਹਾ ਅਸਲੀ ਅਨੁਭਵ, ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਗਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਸੀ।

107 ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਚੋ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿੱਖ ਕੇ ਪੁਛਿਆ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ...ਹੁਣ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, “ਪਿਆਰੀ ਕੁਮਾਰੀ”, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਪਿਆਰ ਵੱਲ ਜਿਆਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਇੱਕ ਸਮਝੋਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ...ਮੈਂ-ਮੈਂ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਲਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ।

108 ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸੀ...ਉਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਠੋਰ ਸੀ। ਅਤੇ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਬੁੱਢੇ ਸੱਜਣ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਨੀਦਰਲੈਂਡ ਵਾਸੀ ਸਨ, ਬਸ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਬੁੱਢੇ ਸੱਜਣ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਉਹ ਰੇਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਰੇਲ ਮਾਰਗ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸੌ ਡੋਲਰ ਕਮਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪੁੱਤਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਸੈਂਟ ਕਮਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਓਹ! ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ...ਹੁਣ, ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਲੀ ਔਰਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ-ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਜ

ਵਿਚ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਵਿਵੇਕ ਪੂਰਨ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਸ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਸੈਸਾਫਰਾਸ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਵਰਗਾ ਦੇਸੀ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹੋਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ-ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਸੀ। ਅਤੇ...ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਤਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।

109 ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਅੱਛਾ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ। ਮੈਂ-ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਸਵੇਰ ਕੰਮ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਾਲੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਡਾਕ...ਅਸੀਂ ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗਿਰਜੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਤੇ ਉਹ ਸੋਮਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਐਤਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਸ ਮੇਰੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ।

110 ਇਸ ਲਈ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਾਲੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਿਆ, “ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ?” ਓਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ। ਤਦ ਫਿਰ ਮੈਂ ਜਾਣ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ-ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਜਿਆਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅੱਛਾ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

111 ਅਤੇ ਬੁੱਧਵਾਰ ਦੀ ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦ ਮੈਂ ਆਇਆ, ਓਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਵਾਂਗਾ? ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।” ਮੈਂ ਉਹ ਹੋਪ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਉਹ ਹੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਹੋਪ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਬਸ ਹੋਪ ਨੂੰ ਲਿਖਾਂਗਾ।” ਅਤੇ ਹੁਣ...ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ।

112 ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਰੁਕ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਾਰ ਦਾ ਹਾਰਨ ਵਜਾਉਣਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਓਹ, ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ! ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਘਰ ਤੱਕ ਤੁਰ ਕੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਖੜਕਾਉਣ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮੰਗਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ

ਨਹੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਟੀਆ ਗੱਲ ਹੈ।

113 ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਕਾਰ ਰੋਕੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਖੜਕਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਦਇਆ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਆਈ! ਮੈਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ-ਕੀ-ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਮਬਸ਼?” ਹਾਂ।

114 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਵਿਲੀਅਮ, ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ”

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਓਹ-ਓਹ, ‘ਵਿਲੀਅਮ!’”

ਅਤੇ-ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਉਗੇ?”

115 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਧੰਨਵਾਦ!” ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਹੋਪ ਲਗਭਗ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ?”

116 ਅਤੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਹੀ ਹੋਪ ਟੱਪਦੀ ਹੋਈ ਆਈ, ਉਹ ਬਸ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੈਲੋ ਬਿਲੀ!”

117 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੈਲੋ ਹੋਪ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਚਰਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ?”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਸ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ।”

118 ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਓਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ! ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ, ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ। ਹੋਪ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਹੁਣ ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ।” ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗਿਆ।

119 ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦ ਮੈਂ ਚਰਚ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਿਆ, “ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ?” ਸਮਝੋ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਨ ਸਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਡੇਵਿਸ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ, “ਜੇਕਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤੱਦ ਦੱਸੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪੁਛਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਡੇਵਿਸ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ,

“ਔਹ, ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ...ਅਤੇ-ਅਤੇ ਮੈਂ-ਮੈਂ...ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਘੜੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਆਵੇਗੀ।”

120 ਹੁਣ ਚਰਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਸੜਕ ਉੱਪਰ ਇੱਕਠਿਆਂ ਨੇ ਘਰ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ-ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਕਰ ਤੱਕ ਗਏ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਚੰਦ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਲੜਕੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਜਿਆਦਾ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ,” ਪਰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਓ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

121 ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੂਰ ਤੱਕ ਤੁਰ ਕੇ ਗਏ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ-ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ?”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਔਹ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ।”

122 ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਤੋਂ ਘੁੰਮ ਕੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਫਤੇ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।” ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ ਹੈ।” ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ!

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ?”

123 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਊਹ-ਊਹ।” ਅੱਛਾ, ਉਹ ਬਸ ਤੁਰਦੀ ਰਹੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ।

124 ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਔਰਤ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੋੜਾ ਦੇ ਜਾਂ ਇਹ ਦੱਸ ਦੇ ਕਿ ਤੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈਂ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੂੰ-ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ?”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ।”

125 ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਸ਼ਮਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸੱਕਦੀ ਹੈ। ਓਹ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੂੰ ਸਮਝ ਰਹੀ ਹੈਂ। ਸਮਝੋ? ਪ੍ਰੰਤੂ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈਂ?” ਸਮਝੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ?”

ਅਤੇ ਉਹ...(ਟੋਪ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਸਥਾਨ-ਸੰਪਾ) “ਹਾਂ।”

126 ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਕੁਝੀਏ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿਹੜੇ ਤੱਕ ਨਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਦੌੜ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣੇ ਹੀ ਦੱਸ।” ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

127 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਵਧੀਆ ਲੱਗੇਗਾ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।” ਖੁਦਾ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ, ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।” ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ?”

128 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੀ, ਸੁਣ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੱਧਾ- ਅੱਧਾ ਵੰਡ ਲਵਾਂਗੇ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗਾ।” ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਕੰਮ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਠੀਕ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸੇਂਗਾ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗਾ।”

129 ਅਤੇ ਹੁਣ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਆ ਗਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚਰਚ ਤੋਂ ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ...ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਢੇ ਨੂੰ ਵੱਜੇ ਸਨ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਚਾਰਲੀ ਆਪਣੀ ਮੇਜ਼ ਉੱਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਟਾਈਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਮਬਸ਼ ਇੱਕ ਖੁੰਜੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁਣਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਸਲਾਈਆਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਪਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਕੁਝ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੋਪ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ

ਕੇ ਤਿਉਤੀਆਂ ਪਾਈਆਂ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ... ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ‘ਨਹੀਂ?’” ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

130 ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ- ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ “ਸ਼ੁਭ ਰਾਤ” ਕਹਿੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?”

131 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਓਹ!” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ-ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂਗਾ।”

132 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਬੱਸ ਪਿੱਛੇ ਚਲੀ ਜਾਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾ ਲੈਣਾ।” ਅਤੇ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਚਾਰਲੀ।”

ਅਤੇ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਬਿਲੀ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?”

133 ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲਕੁਲ।” ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛਿਓਂ ਮੁੜੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਮਬਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਆ ਸੱਕਦੇ ਹੋ?”

ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਵਾਂਗਾ।” ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸੁਹਾਵਣੀ ਰਾਤ ਹੈ, ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ?”

ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਇਹ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਗਰਮੀ ਹੈ।”

“ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਹੈ,” ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

134 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਛਾਲੇ ਪੈ ਗਏ ਹਨ।”

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਸੱਕਦਾ ਹੈਂ।” ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ!
“ਤੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈਂ।”

135 ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਔਹ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਚਾਰਲੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਹੈ?” ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ...ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਚਾਰਲੀ, ਦੇਖੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਟੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪੈਸਾ ਹੈ।”

136 ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਆਏ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲ, ਸੁਣੋ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।” ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ...

137 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਚਾਰਲੀ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਵੀਹ ਸੈਂਟ ਹੀ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਚਾਰਲੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਤੱਕ ਤੱਕ ਉਹਦੀ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗਾ ਜੱਦ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਛਾਲੇ ਨਾ ਪੈ ਜਾਣ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਿੰਨਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਸੱਚਾ ਬਣਿਆ ਰਹਾਂਗਾ।”

138 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੁਣੋ ਬਿਲ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।” ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।” ਕਿਹਾ, “ਬੱਸ ਉਹਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਚੰਗੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਹੋਗੇ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਚਾਰਲੀ, ਧੰਨਵਾਦ। ਯਕੀਨਨ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਾਂਗਾ।”

139 ਤਦ ਇਹ ਉਹਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਹਨੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ।

140 ਇਸ, ਲਈ ਜਦ ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਡਾਲਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਘਰ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਡਾਲਰ ਦਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਜਗਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਫੋਲਡਿੰਗ ਪਲੰਘ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁਰਾਣਾ ਫੋਲਡਿੰਗ ਪਲੰਘ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਅਰਸ ਅਤੇ ਰੋਬਕਸ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੇਜ਼ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ, ਲੈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਲੈ ਆਏ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ

ਵੇਬਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਬੇਕਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਟੋਵ ਖਰੀਦਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਝੱਤਰ ਸੈਂਟ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਲੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੈਂਟ ਹੋਰ ਦਿੱਤੇ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਮਰਾਕ ਪੌਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਔਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਸਾਥ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਓਹੋ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਤੇ ਖੁਦਾ, ਉਸਦੀ ਦਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਭਲਿਆਈਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।

141 ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ, ਕਿ ਖੁਸ਼ੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦੁਨਿਆਵੀ ਵਸਤੂਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ।

142 ਅਤੇ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਖੁਦਾ ਥੱਲੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ, ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਨਾਂ ਬਿਲੀ ਪਾਲ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਠੀਕ ਇਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਲਗਭਗ ਗਿਆਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਲੜਕੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਹਰੀ ਰੋਜ਼ ਸੀ, ਨਾਲ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ “ਸ਼ਾਰੋਨ ਦੇ ਗੁਲਾਬ” ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

143 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਬਚਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਮਨਾਉਣ ਲਈ, ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪਾ-ਪਾ ਝੀਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ...

144 ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ...ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਦਲਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਡੇਵਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਸ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੇਵਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਜੈਫਰਸਨਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦਾ ਜਾਜਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ...

145 ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦਾ ਮੈਂ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਜਾਜਕ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਮੈਂ...ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉੱਥੇ ਦਾਨ ਲੈਣ ਲਈ ਪਲੇਟ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੋ ਦਸਵੰਧ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਕਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ,

ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚਿੰਨ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, “ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਛੋਟਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ।” ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਦੱਸ ਸਾਲ ਦਾ ਕਰਜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ।

146 ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਡਾਲਰ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਵੀ ਫਾਇਨਸ਼ਰਟ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਜਿਹੀ ਸੁੰਦਰ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਅੱਜ ਸ਼ਾਇਦ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਅੱਜ ਵੀ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹਨੇ ਇੰਨਾਂ ਜਿਆਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪੈਸੇ ਹੋ ਜਾਣ।

147 ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਇਸ ਝੀਲ ਤੋਂ ਵਾਪਿਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦ ਮੈਂ ਮਿਸ਼ਿਵਾਕਾ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਮੋੜ ਇੰਡੀਆਨਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, “ਐਨਲੀ ਜੀਸਸ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਇਹ ‘ਐਨਲੀ ਜੀਸਸ’ ਅਨੋਖੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਲਗਦੀ ਹੈ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਪਾਸੇ ਸਨ, ਸਾਇਕਲਾਂ ਉੱਤੇ, ਫੋਰਡ ਕਾਰਾਂ, ਕੈਡਲਿਕ ਕਾਰਾਂ, ਅਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਾਹਦੇ-ਕਾਹਦੇ ਉੱਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਲਿਖਿਆ ਸੀ, “ਐਨਲੀ ਜੀਸਸ”। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟਲ ਹਨ।

148 ਮੈਂ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, “ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਡ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਫਰਸ ਉੱਤੇ ਲੰਮੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਝੰਗ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗਦੀ ਸੀ,” ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

149 ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਕਾਰ ਰੋਕੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਭ ਗੀਤ ਸਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ! ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਦੋ ਮਹਾਨ ਕਲਿਸਿਆਵਾਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ

ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ (ਜੀ ਸੀ ਦੀ ਪੀ ਏ) ਕਹਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ (ਪੀ ਏ ਦੀ ਜੀ ਸੀ) ਕਹਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਯਾਦ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸੰਗਠਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟਲ ਕਲੀਸਿਯਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਔਹ, ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾਂ ਮਹਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਹਾਨ ਹਨ, ਅਤੇ “ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ।” ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਉਹ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?”

150 ਅਤੇ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਰਾਈ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਲੱਗਿਆ। ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਔਰਤ ਬਸ ਇੰਨੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਦੌੜਦੀ ਹੋਈ ਆਈ ਜਿੰਨੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਉਹ ਦੌੜ ਸੱਕਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸਭ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਦੌੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ, ਭਾਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਰੂਰ ਹੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ!” ਚੀਕਣਾ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਹੈ!” ਪਰ, ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ, ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਿੰਨੀ ਜਿਆਦਾ ਦੇਰ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਵਧੀਆ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ। ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਰੁਕਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ...ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਬਸ ਕੁਝ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੌੜ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਮੋੜ ਦੇ ਕੰਡੇ ਉੱਤੇ ਹੈ।”

151 ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਨ। ਕਿਉਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਇਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਹੈ।”

ਹੁਣ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਹਰੇਕ ਜਣਾ ਖਾਣੇ ਦੇ ਲਈ ਜਾਵੇ।”

152 ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਅਤੇ ਪਝੱਤਰ ਸੈਂਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ...” ਬੱਸ ਉਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਕੋਲ

ਪੈਟਰੋਲ ਦੇ ਲਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੇਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਕਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਰਡ ਕਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਬੱਸ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਜਿਆਦਾ ਚੱਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ...ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੰਧਰਾਂ ਮੀਲ ਪ੍ਰਤੀ ਘੰਟਾ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹ ਪੰਧਰਾਂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਧਰਾਂ ਉਸ ਪਾਸੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜੋੜ ਦਿਓ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤੀਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ...ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ...” ਮੈਂ ਰਾਤ ਦੀ ਸਭਾ ਦੇ ਲਈ ਰੁਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

153 ਅਤੇ ਔਹ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਮੰਚ ਉੱਪਰ ਆ ਜਾਣ।” ਅੱਛਾ, ਅਸੀਂ ਦੋ ਸੌ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬੱਸ ਜਾਓ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਹੋ।”

154 ਅੱਛਾ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆਈ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਵਿਲੀਅਮ ਬ੍ਰਾਨਹਮ, ਬੈਪਟਿਸਟ। ਜੈਫਰਸਨਵਿਲੇ ਇੰਡੀਆਨਾ।” ਮੈਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।

155 ਮੈਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, “ਪੈਂਤੀਕਾਸਤਲ, ਪੈਂਤੀਕਾਸਤਲ, ਪੈਂਤੀਕਾਸਤਲ, ਡਬਲਿਊ ਦਾ ਪੀ.ਏ., ਪੀ.ਏ.ਜੇ.ਸੀ., ਪੀ.ਏ.ਡਬਲਿਊ.ਪੀ...”

156 ਮੈਂ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ, ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਭੈੜੀ ਜਿਹੀ ਦਿਸਣ ਵਾਲੀ ਬਤੱਖ ਹਾਂ।” ਹੁਣ ਮੈਂ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

157 ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਵਧੀਆ ਜਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਉੱਥੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿਹਨੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ...” ਮੈਂ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ “ਐਲਡਰ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਟ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਇੱਕ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਬੂਤਰ ਵਰਗੀ ਪੂਛ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਸਦੇ ਕਾਲਰ ਵੈਲਵੇਟ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਯਾਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਬਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਸੀ। ਵਿਚਾਰਾ ਬੁੱਢਾ ਵਿਅਕਤੀ,

ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਮਹਾਨ...ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਪਾਠ ਅਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ। “ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਜਦ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ, ਜਾਂ ਜਦ ਸਵੇਰ ਦੇ ਤਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰੇ ਗਜਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਰੇ ਮਾਰਦੇ ਸਨ?”

158 ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਚਾਰਾ ਬੁੱਢਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਕਿਉਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਜਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੁਖ਼ਕਿਆ?” ਮਹਾਨ...ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ?”

159 ਹੁਣ ਫਿਰ ਇਸ ਬੁੱਢੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਉਸਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਛਾ, ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਦੂਸਰੀ ਆਮਦ ਤੱਕ ਪੱਧਰੀ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਘ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਕਿਉਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ! ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਆਤਮਾ ਉਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਡੀਆਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉੱਚੀ ਜਿਹੀ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਮੰਚ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, “ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਜਿੰਨੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਉਸਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।

160 ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਜੇਕਰ ਇਹ ਗੱਲ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਉਹ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ?” ਮੈਂ- ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ।” ਕਿਉਂ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਦੁੱਖ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ।

161 ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਹੁਣ, ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਪ੍ਰੈਸ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਲਈ...ਮੈਂ ਮੱਕੀ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲਈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ

ਰੋਲਸ ਖਾਣ ਲਈ ਆਇਆ। ਤੁਸੀਂ...ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੈਕਟ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ। ਉੱਥੇ ਪਾਣੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਾਣ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੋਲਸ ਖਾਏ। ਅਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ। ਮੱਕੀ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਦੋ ਸੀਟਾਂ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਪਤਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਪੈਂਟ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀਟ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ।

162 ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਭੂ, ਇਹ ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ? ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।”

163 ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੱਸ ਵਾਪਿਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਜਦ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਕਿਉਂ, (ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੋਲਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਖਾਏ) ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਇਕ ਉੱਪਰ ਆ ਗਏ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਇਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਡਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ...ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਜਿਹੀ ਰੱਸੀ ਉੱਪਰੋਂ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਾਇਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਬੈਪਟਿਸਟ ਸੀ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ।”

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਓਹ-ਔਹ, ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੌੜ ਜਾਵਾਂ।”

164 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਉਣ, ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਵੇਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ।”

165 ਔਹ, ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ! ਮੈਂ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਤਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੀ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਬੈਪਟਿਸਟ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੰਚ ਉੱਪਰ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਸੂਟ ਪਹਿਨਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ...ਅਤੇ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ।

ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ...ਉਹਨਾਂ ਨੇ (ਆਪਣੀ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਭਾ) ਪੁਰਬ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਲੇ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਭਾ ਪੱਛਮ ਪ੍ਰਾਂਤ ਤੋਂ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਕਲਰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਸਵੇਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਈ ਹੈ।”

166 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਕਿੱਥੇ ਹਨ।” ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ, ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਹਰ” (ਉਸਨੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮਾਇਕ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਿਆ) “ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ। ਉਹ ਪੱਛਮੀ ਇੰਡਿਆਨਾ ਤੋਂ ਆਏ ਬੈਪਟਿਸਟ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹਨ।”

167 ਮੈਂ ਬੱਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੀਗਰੋ ਭਾਈ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?”

168 ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਨੂੰ-ਮੈਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਰੁਕ ਜਾਓ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੀ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ-ਮੈਂ ਹੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਜਾਓ?”

169 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸਮਝੋ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਤਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਇਹ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।”

170 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਜਾਓ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ।”

171 ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਵਾਪਿਸ ਆਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?”

172 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ! ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ! ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ!” ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮੈਂ...

173 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬ੍ਰਾਨਹਮ, ਉੱਪਰ ਆ ਜੋ, ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਓ।” ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ! ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਲਕਦਾ ਹੋਇਆ ਗਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਜਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਤਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਟੀ-ਸ਼ਰਟ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ, ਬੈਪਟਿਸਟ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਮਾਇਕ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝੋ।

174 ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।” ਮੈਂ ਹੜਬੜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਆਕੁਲ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ-ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੂਕਾ 16 ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ, ਹੁਣ...” ਅਤੇ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਪਰ ਆਇਆ, “ਅਰ ਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਕਿਆ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ... ਹੁਣ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਧੀਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਧਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਕਿਆ।” ਉਹ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, “ਤੂੰ ਇਸ ਉੱਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈਂ,” ਅਤੇ “ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿ,” ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, “ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਚੀਕਿਆ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਚੀਕਿਆ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਚੀਕਿਆ। ਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਚੀਕਿਆ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮਸੀਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਚੀਕਿਆ।” ਫਿਰ ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੜ੍ਹ ਲਿਆ। ਔਹ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ! ਜਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਲੋਕ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਸਾਡਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਸੀ।

175 ਜਦ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਇਆ ਜਸ਼ਨੇ ਕਿ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਟੈਕਸਾਸ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਵੱਡੇ ਬੂਟ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਫਲਾਨਾ-ਫਲਾਨਾ ਐਲਡਰ ਹਾਂ।” ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ, ਕਾਓ-ਬੁਆਈ ਘੋੜਸਵਾਰ ਵਰਗੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਅੱਛਾ, ਮੇਰੀ ਪਤਲੇ ਕਪੜੇ ਵਾਲੀ ਪੈਂਟ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

176 ਬੋਲਿਆ, “ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਆਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬੇਦਾਰੀ ਕਰੋ।”

177 “ਉਹ-ਹੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਲਿੱਖ ਲੈਣ ਦਿਓ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖ ਲਿਆ।

178 ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਇਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੋਲਫ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗੋਲਫ ਖੇਡਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਲਾਉਜ਼ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਤੋਂ ਫਲਾਨਾ-ਫਲਾਨਾ ਐਲਡਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ...”

179 “ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਹੋ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।” ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਠੀਕ ਹੈ।”

180 ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਝਪਟ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਗਿਆ। ਪਤਨੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ?”

181 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਔਹ, ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਹੈ। ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਇਹ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਤੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।” ਅਤੇ ਔਹ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਦੇਖ ਪਿਆਰੀ, ਕਿੰਨੇ ਜਿਆਦਾ ਸੱਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ!”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪਖੰਡੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕੀ ਉਹ ਹਨ?”

182 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਖੰਡੀ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਜਰੂਰਤ ਸੀ।” ਸਮਝੀ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉਹ-ਉਹ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਂ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ,

“ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੱਬੇ ਸਾਲ ਦੇ ਬੁੱਢੇ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ,
 “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।”
 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਤਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹ
 ਉਖੜਨਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫਰਸ ਉੱਤੇ ਝੁਕਾ
 ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ
 ਨੂੰ ਦੋ ਕਲੋਨੀਆਂ ਦੂਰ ਤੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਸੱਕਦੇ ਹੋ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ,
 “ਮੈਂ-ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਹੈ।”
 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਾਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ
 ਦੂਸਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਹੈ!” ਮੈਂ ਕਿਹਾ,
 “ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਵੇਂਗੀ?”

183 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੇ, ਜਦ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ
 ਨਾਲ ਤਦ ਤੱਕ ਬਣੀ ਰਹਾਂਗੀ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਮੌਤ ਸਾਨੂੰ ਜੁਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ
 ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗੀ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
 ਦੱਸਾਂਗੇ।”

184 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਚੰਗਾ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ
 ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।” ਤਦ ਅਸੀਂ...ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ।

185 ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਜਰੂਰ ਹੀ ਬਿਲੀ। ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ
 ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰ।”

186 ਅਤੇ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਮਬਾਸ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ
 ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?”

187 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਔਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਮਬਾਸ਼,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ
 ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।”

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ! ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ!”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਮੈਮ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ।”

ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪਖੰਡੀਆਂ
 ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਡ ਹੈ?”

188 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਮੈਮ, ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ,
 “ਉਹ-ਉਹ ਜਰੂਰ ਹੀ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ।”

189 ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਵਿਚਾਰ! ਕੀ ਤੂੰ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਬਸ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਖਿਚ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗਾ!” ਕਿਹਾ, “ਬਕਵਾਸ! ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਸ ਕੂੜਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਦੂਸਰੀਆਂ ਕਲਿਸਿਆਵਾ ਨੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।” ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲਕੁਲ! ਤੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗਾ।”

190 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਮਬਾਸ਼, ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂ।”

191 ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਵਾਪਿਸ ਗਿਰਜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਹ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਤੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਬਣਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋ ਸਕਣ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੇਂਗਾ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਮੈਮ।” ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

192 ਅਤੇ ਹੋਪ ਨੇ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਮਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਣੀ ਰਹਾਂਗੀ।” ਉਸਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਮਿਲੇ!

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਔਹ, ਠੀਕ ਹੈ ਪਿਆਰੀ।”

193 ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ “ਉਹ ਕੂੜੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।” ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।

194 ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਬੱਚੇ ਆਏ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਸੀਂ...ਸੀ। 1937 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ...ਮੈਂ ਗਸ਼ਤ ‘ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੜ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਾਂ, ਘਰ ਟੁੱਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਨਿਮੋਨੀਆ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਏ...ਨਿਯਮਿਤ ਹਸਪਤਾਲ ਇੰਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ-ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਬੁਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਨਦੀ ‘ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸਤੀ ਚਲਾਉਣ

ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੜ੍ਹ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ...ਇੱਕ...

195 ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਕਿਹਾ, “ਚੇਸਨਟ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬੱਸ ਟੁੱਟਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਡ ਉੱਥੇ ਅੰਦਰ ਹੈ,” ਕਿਹਾ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸ਼ਤੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਮੋਟਰ ਕਿਸ਼ਤੀ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਸੱਕਦੀ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।”

196 ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਬੰਨ੍ਹ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਂ ਲਗਾ ਸੱਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋ ਕੇ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਾਣਾ ਵਾਦਾ ਸੀ, ਪਾਣੀ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹੋ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਗਿਆ ਜਿੰਨੀ ਦੂਰ ਮੈਂ ਜਾ ਸੱਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਦੀ ਨਾਲ ਜਾ ਟਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਬਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਰੋਕ ਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਸਕਾਂ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ, ਚੁਗਾਠ ਜਾਂ ਜੰਗਲੇ ਦੇ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਸਕਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਝਪਟ ਕੇ ਫੜ੍ਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਇਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ...ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਗਿਆ। ਥੱਲਿਓਂ ਹੋ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਡੇਢ ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਸੀ, ਜੱਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਪਰ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ...ਉਸਨੇ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, “ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ! ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ!”

197 ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ! ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਿਸ ਗਿਆ ਜਦ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੀ...ਜਾਂ ਉਹ ਇਹ ਜਾਨਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੀ ਉੱਥੇ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਦੁੱਧ ਪੀਂਦੀ ਬੱਚੀ ਤੋਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ।

198 ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਲੈ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਲਭ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਜੰਗਲਾ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਦੌੜਿਆ ਅਤੇ ਖਿਚ ਕੇ ਉਸ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

199 ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਨਦੀ ਦੇ ਵਹਾ ਵਿੱਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਰਾਤ ਦੇ ਸਾਢੇ ਵੱਜੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਰਗਾ ਮੀਂਹ ਅਤੇ ਬਰਸਾਤ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਟਾਰਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਖਿਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਟਾਰਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਟਾਰਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਵਹਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੇ ਠੀਕ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਡਿਗਦਾ ਹੋਇਆ ਝਰਨਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋਰ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਇੱਥੇ-ਇੱਥੇ ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਹੈ! ਇਹ ਹੀ ਹੋਈ ਉਹ! ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋਰ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਭੂ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾ ਮਰਨ ਦੇ,” ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ।

200 ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ਕੇ ਆਈ, “ਉਸ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ?” ਸਮਝੋ? ਉਹ-ਹੁੰ।

201 ਮੈਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਉੱਪਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਛੱਡਣ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੀਮਾਰ ਹਨ! ਕਿਰਪਾ ਕਰ!” ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਟਾਰਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ...ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟ, ਅਤੇ ਔਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਭੂ, ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਾਂਗਾ।” ਮੈਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿਚ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਰਫੀਲੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਉਹ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਾਂ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ

ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਟਾਰਟ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲਾ ਸੱਕਦਾ ਸੀ, ਚਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

202 ਅਤੇ ਮੈਂ ਟਰੱਕ ਅਰਥਾਤ ਗਸਤ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਲਭਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ...ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਉੱਥੇ ਸਨ ਕਿਹਾ, “ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਬਸ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਹੈ।” ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ ਉੱਥੇ ਅੰਦਰ ਸਨ, ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਬੱਚੇ।

203 ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵੱਲ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਪੰਦਰਾਂ ਫੁੱਟ ਡੂੰਗਾ ਪਾਣੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੇਜ਼ਰ, ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?”

ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ, ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ।”

204 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਲ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਰਲਸਟਾਉਨ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ।”

205 ਮੈਂ ਦੌੜਿਆ, ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ...ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਉੱਥੇ ਗਿਆ...ਅਤੇ ਨਦੀ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਦੌੜੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ...ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਭਾਰ ਢੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਸੜਕ ਉੱਪਰੋਂ ਪੁਲ ਦੇ ਖੰਭੇ ਉੱਪਰ ਡੁੱਬ ਗਿਆ।”

206 ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟਾਪੂ ਉੱਤੇ ਇੱਕਲਾ ਪਾਇਆ, ਉੱਥੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੂੜਾ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਬਸ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?”

207 ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੋਲੰਬਸ ਇੰਡੀਆਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੈਪਟਿਸਟ ਦੇ ਭਵਨ ਵਿਚ ਲਭਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਮੰਜਿਆਂ ‘ਤੇ ਬਿਮਾਰਾਂ ਲਈ ਬਣੇ ਕਮਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਦੌੜ ਕੇ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, “ਹੋਪ! ਹੋਪ!

ਹੋਪ!” ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਮੰਜੇ ਉੱਪਰ ਲੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਟੀ.ਬੀ. ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਤਲਾ ਹੱਥ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਲ ਦੌੜ ਕੇ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੋਪ, ਪਿਆਰੀ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਨਹੀਂ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਪਿਆਰੀ, ਤੂੰ ਠੀਕ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈਂ।”

208 ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਵਾਹ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਹੜੀ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕੀਏ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਰੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ।

209 ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਗਸ਼ਤ ‘ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰੇਡੀਓ ਚਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੇਡੀਓ ‘ਤੇ ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਵਿਲੀਅਮ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਦੇ ਲਈ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।” ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਦੌੜਿਆ ਅਤੇ ਲਾਲ ਬੱਤੀ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਮੈਂ ਰੁਕਿਆ, ਅੰਦਰ ਦੌੜ ਕੇ ਗਿਆ। ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦੋਸਤ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਜਿਹੇ ਹੀ ਸੀ, ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੈਮ ਅਡਾਇਰ ਹੈ।

210 ਡਾਕਟਰ ਸੈਮ ਅਡਾਇਰ, ਇਹ ਉਹੋ ਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਲੀਨਿਕ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਨਣ ਲਈ ਮਿਲੇ ਕਿ ਉਹ ਸਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

211 ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਟੋਪੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਰੋਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦੌੜ ਕੇ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ, ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਉਹ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਮੁਆਫੀ

ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਕੁਝ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮਾਹਿਰ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਸੈਮ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ!”

ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਉਹ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।” ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲ, ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਜਾਓ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਸੈਮ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰੋ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰੋ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾ ਲੈਣ ਦਿਓ।”

ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗਾ।”

212 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬਾਹਰ ਰੁਕੇ ਰਹੋ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।”

ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੈ।”

213 ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਨਰਸ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਹੋਪ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

214 ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਭਾਰ ਇੱਕ ਸੌ ਵੀਹ ਪੌਂਡ ਤੋਂ ਸਠ ਪੌਂਡ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਸੌ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਾਸਾ ਬਦਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਮੁਸਕੁਰਾਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾ ਲਿਆ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਸ ਹੈ... ਪੈਸਾ”

215 ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਸੌ-ਸੌ ਡਾਲਰ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਬਿਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿੰਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਰਾਤ, ਅਤੇ ਇਹ ਤਦ ਹੋਇਆ ਜਦ ਉਹ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ‘ਵਾਪਿਸ ਬੁਲਾਇਆ’?”

216 ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲ, ਤੁਸੀਂ ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਕਿਹਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?”

217 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਵਰਗ” ਬਾਰੇ। ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਦੇਖੋ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਿੱਟੇ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਸਨ, ਘਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।” ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।” ਕਿਹਾ, “ਵੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਚਿੜੀਆਂ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਤੱਕ ਉੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਤੀ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬੈਠ ਜਾਓ।” ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਿਆ; ਮੈਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਿੱਥੇ ਗਲਤੀ ਹੋਈ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਪਿਆਰੀ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।”

218 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਨੂੰ ਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਲੋਕ ਠੀਕ ਸਨ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।”

219 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਾਦਾ ਕਰ ਕਿ ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇਂਗਾ,” ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹਨ।” ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲੀ।” ਅਤੇ ਮੈਂ...ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹਾਂ,” ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਹਾ, “ਇਹ...ਮੈਂ ਨਹੀਂ-ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।” ਕਿਹਾ, “ਉਹ-ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੋਹਣੀ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਿਲ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਪਾਲਣ ਲਈ ਦੋ ਬੱਚੇ ਹਨ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਕਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਂਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਧਰ ਉਧਰ ਭਟਕਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਂਗਾ।” ਇਹ ਗੱਲ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੀ ਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੋਪ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ।”

220 ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰ।” ਕਿਹਾ, “ਇੱਕ ਗੱਲ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।” ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਬੰਦੂਕ ਯਾਦ ਹੈ?” ਮੈਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਾਗਲ ਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸ ਰਾਇਫਲ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਗੇਤਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਸਕੋ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ।”

221 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਬਚਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਬਚਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਅਗੇਤਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰ ਸਕਾਂ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਜਦ ਇਹ ਕੰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਉ, ਉਸ ਫੋਲਡਿੰਗ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ, ਉਸ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜੋ ਕਿ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣਗੇ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਬੰਦੂਕ ਖਰੀਦੋਗੇ।”

222 ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਦ ਡਾਲਰ ਅਤੇ ਪੰਝੱਤਰ ਸੈਂਟ (ਜੋ ਕਿ ਅੱਧੇ ਡਾਲਰ ਦੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ) ਉੱਥੇ ਪਏ ਹੋਏ ਦੇਖੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਰਾਇਫਲ ਖਰੀਦ ਲਈ।

223 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਫੋਰਟ ਵੇਨ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਸੀ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ।”

224 ਮੈਂ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ...ਅਸੀਂ ਫੋਰਟ ਵੇਨ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਆਖਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ‘ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ’ ਇੱਕ ਨੂੰ ‘ਸ਼ਿਫੋਨ’ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰੇਆਨ? ਕੀ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ? ਰੇਆਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਫੋਨ। ਅੱਛਾ, ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਸ਼ਿਫੋਨ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸ਼ਿਫੋਨ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ, ਫੁੱਲ ਸਾਇਜ਼ ਵਾਲੇ।” ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸ ਜੁਰਾਬ ਦੇ ਉੱਪਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਅਤੇ ਮੈਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ...

225 ਮੈਂ ਸੜਕ ਉੱਪਰ, “ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ,” ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ “ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ,” ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੈਲੋ ਬਿਲੀ!”

226 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਔਹ ਹੈਲੋ, ਹੈਲੋ।” “ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ।”

227 ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੁੱਕਰ ‘ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸਪੌਨ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਬਿਲੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਪਰਚ ਮੱਛੀਆਂ ਉਸ ਆਖਰੀ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ‘ਤੇ ਕੁੰਡੀ ਵਿੱਚ ਫਸ ਰਹੀਆਂ ਹਨ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਯਕੀਨਨ, ਕੀ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ?”

“ਹਾਂ।”

ਜਦ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਉਹ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ?” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ।

228 ਤੇ ਥੇਲਮਾ ਫੋਰਡ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਦਸ ਸੈਂਟ ਦੇ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਵੇਚਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੈਲੋ ਥੇਲਮਾ।”

ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੈਲੋ ਬਿਲੀ। ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ? ਹੋਪ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ?”

229 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਠੀਕ ਹੈ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਥੇਲਮਾ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਪ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੋਪ ਨੂੰ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਮੈਡਮ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।”

ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਜੁਰਾਬਾਂ ਤੋਂ ਹੈ।”

230 “ਔਹ ਜਰੂਰ ਹੀ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਇਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ।” ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਓਹ-ਔਹ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ।”

ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਸਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੁਰਾਬਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਉਹ-ਔਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ?”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰੇਆਨ ਦੇ ਹਨ।”

231 ਮੈਨੂੰ ਫਰਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੇਆਨ, ਸ਼ਿਫੋਨ, ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ...ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਫੁੱਲ ਸਟਾਇਲ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਦੇ ਦਿਓ।” ਅਤੇ

ਉਹ...ਮੈਂ ਉਹ ਗਲਤ ਖਰੀਦ ਲਏ। ਉਹ ਕੀ ਸੀ? “ਫੁੱਲ ਫੈਸ਼ਨ ਵਾਲੇ।” ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਦੇ ਦਿਓ।”

232 ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਣ ਗਈ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਵੀਹ ਜਾਂ ਤੀਹ ਸੈਂਟ ਦੇ ਸਨ, ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਸਨ। ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦੋ ਜੋੜੇ ਦੇ ਦਿਓ।” ਸਮਝੋ?

233 ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਔਰਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲ ਘੱਟ ਵੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ।” ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੇਖੋ, ਜਿਸ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਖਰੀਦਦੀਆਂ ਹੋ, ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜੋੜੇ ਖਰੀਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ?” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਔਹ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਨਿਜੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ।” ਸਮਝੋ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ-ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈਂ, ਥੇਲਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੇਚੇ ਹਨ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅੱਧੇ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੰਦੀ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਫੋਨ ਦੇ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹੋ?”

234 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਮੈਮ।” ਸਭ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫਰਕ ਹੈ।

235 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ।” ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਜਦ ਉਹ ਫੋਰਟ ਵੇਨ ਨੂੰ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਜੁਰਾਬਾਂ ਹੋਰ ਲੈਣੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵਾਂਗੀ,” ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਬੁੱਢੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਨ।” ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਮੁਆਫੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕੀਤਾ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਔਹ ਪਿਆਰੀ ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ।”

236 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕਲੇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ।” ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ...ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਮਗਰੋਂ ਕੀ ਹੋਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੱਥ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।

237 ਮੈਂ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਉਸ ਰਾਤ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ...ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚੂਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਉਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਾਲੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਨਾਲ

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਹਦੇ ਕੱਪੜੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ, (ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਰਦਾਘਰ ਵਿੱਚ ਲੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ) ਅਤੇ ਤਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ!”, ਅਤੇ ਉਹ ਭਾਈ ਫ੍ਰੈਂਕ ਬ੍ਰਾਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ?”

238 ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਸ਼ਰੋਨ ਰੋਜ਼।” ਕਿਹਾ, “ਡਾਕਟਰ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ‘ਉਸਨੂੰ ਟਿਊਬਕੂਲਰ ਮੇਂਜਾਇਟਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਹਨੇ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਧ ਤੋਂ ਲਈ ਹੈ।’ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।”

239 ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਉੱਥੇ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼। ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ।

240 ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ। ਸੈਮ ਉੱਥੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਲੀ ਪਾਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਕਿਹਾ, “ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਡਾਕਟਰ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ।”

241 ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ।” ਕਿਹਾ, “ਬਿਲੀ, ਉਸਨੂੰ ਮੇਂਜਾਇਟਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ਬਿਲੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿਓਗੇ।”

242 ਅਤੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਉੱਥੇ ਆਖਰੀ ਕਿਰਿਆ-ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਰੇਖ ਦੇਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਪਾਪ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਗਿਆ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਸੈਮ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਰਸ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਸਪਤਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਥਾਨ ‘ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਮੱਖੀਆਂ ਬੈਠ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ... “ਮਫ਼ਰ ਦਾਨੀ” ਜਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਾਲੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ... ਅਤੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਆਕੜਰਹੀ ਸੀ, ਉਹਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੋਟੇ ਪੈਰ ਆਕੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਛੋਟੇ ਹੱਥ ਵੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਦਿਸਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਅਠ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸੀ।

243 ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਉਹਨੂੰ ਉੱਥੇ ਬਾਹਰ ਉਸ ਤਿੰਨ ਖੁੰਜਿਆ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਾਰਨ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ “ਗੂ-ਗੂ-ਗੂ-ਗੂ” ਕਰਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ।

244 ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਪਈ ਹੋਈ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਸ਼ੈਰੀ, ਤੂੰ ਡੈਡੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ? ਤੂੰ ਡੈਡੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ?” ਅਤੇ ਜਦ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ... ਉਹ ਇੰਨੀ ਜਿਆਦਾ ਤਕਲੀਫ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨੀਲੀ ਅੱਖ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਹਿਰਦਾ ਅੰਦਰੋਂ ਫਟ ਜਾਵੇਗਾ।

245 ਮੈਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਸੜਕ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ‘ਕੂੜਾ’ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਸੀ ਜਿਹਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ‘ਕੂੜਾ’ ਕਿਹਾ ਸੀ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਮੁਆਫੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰ ਦੇ। ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਨਾ ਲੈ।” ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਲੀ... ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਜਾਂ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

246 ਹੁਣ ਉਹ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਜਦ ਮੈਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ... ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਇਆ “ਅੱਛਾ, ਤੇਰਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਸਖਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੂੰ ਜੀਵਨ ਗੁਜਾਰਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦ ਤੇਰੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ?”

247 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ...” ਮੈਂ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮੈਂ-ਮੈਂ ਬਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਭੂ, ਤੂੰ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਲੈ ਗਿਆ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਂ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ! ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਲਵੇਂ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗਾ।”

248 ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ। ਪਾਪਾ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਹਿਰਦੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰੀ, ਸਵਰਗਦੂਤ ਤੇਰੇ ਲਈ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਪਾ ਤੇਰੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਮੰਮੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦੇਣਗੇ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਦਫਨਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਪਾਪਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣਗੇ, ਤੂੰ ਬਸ ਉੱਥੇ ਉੱਤੇ ਮੰਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰੀਂ।”

249 ਜਦ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਉਹਨੇ ਕਹੇ, ਉਹਨੇ ਆਖਿਆ, “ਬਿਲੀ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ।”

250 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ...” ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ...ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਦ ਉਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਦਫਨਾਇਆ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਮਹਾਨ ਫਾਟਕ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਜਾਵੀਂ, ਅਤੇ ਜਦ ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖੇ, ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੀਂ, ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਤੂੰ ਰੌਲਾ ਪਾ ਸੱਕਦੀ ਹੈਂ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੀਂ, ‘ਬਿਲ! ਬਿਲ! ਬਿਲ!’ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਾਂਗਾ।” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮ ਕੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਹਾਂ। ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਟ੍ਰਿਕ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

251 ਅਤੇ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਲਿਆ, ਜਦ ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਤੱਕ ਲੈ ਗਏ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਭਾਈ ਸਮਿਥ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹਨ, ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਢਾ ਹੋਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਜਨਾਜੇ ‘ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, “ਰਾਖ ਵਿੱਚ ਰਾਖ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹਿਰਦਾ।” ਉਹ ਉੱਥੇ ਚਲੀ ਗਈ।

252 ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉੱਥੇ ਬਿਲੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਬੱਸ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੀ...

253 ਇਹੋ ਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਮਾਂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੋਤਲ ਨੂੰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੋਤਲ ਨੂੰ

ਗਰਮ ਰੱਖ ਸਕੀਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਗਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਗਰਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਗਰਮ ਰਹੇ।

254 ਅਸੀਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠੇ ਬਣੇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਦ ਮੈਂ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਵਚਨ ਨੂੰ ਫੜਾਉਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਾਂਗਾ, “ਬਿਲੀ, ਜਾਹ। ਤੂੰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਰਹੀ।” ਕੁਝ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਰਹੀ।” ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੇ ਰਹੇ ਹਾਂ।

255 ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਣਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਬਗਲ ਵਿੱਚ ਬੋਤਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਸੀ...ਉਹ ਬਾਹਰ...ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ...ਪਿਛਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਬੱਸ... (ਜਦ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਸ...ਬਸ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ) ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਬਾਂਸ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਲਈ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਔਹ ਪਿਆਰੇ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ...

256 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨੂੰ ਜਮੀਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਪਿਆਰੇ। ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ।”

257 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਦੁਪਿਹਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਤਮ ਜਿਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਾਪ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਕੇ ਆਓ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੇ, ਮੈਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ...”

ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵਾਪਿਸ ਭੇਜ ਦੇਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ।”

258 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ ਪਿਆਰੇ, ਮੈਂ...ਮੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੇਖਾਂਗੇ।”

ਅਤੇ ਉਹ ਰੁੱਕ ਗਿਆ, ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ!”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ?”

ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬੱਦਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ।”

259 ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ! ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ! “ਮੈਂ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੱਦਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ।” ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕਾ ਲਿਆ, ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

260 ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ, ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਫਰਨੀਚਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਹਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਮਜ਼ਾ ਲੈਂਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਘਰ ਸੀ।

261 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਟਰਾਂਸਫਾਰਮ ਵਿਚੋਂ ਆਉਂਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਚੜਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੰਭੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। (ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਹੋਈ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਬੱਚੀ ਦਾ ਜਾਣਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ) ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਉਹ ਪਿਆਰੀ ਸਲੀਬ, ਜੋ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ।” ਅਤੇ ਟਰਾਂਸਫਾਰਮ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਤਾਰਾਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਸੂਰਜ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਉੱਪਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਰੂਸ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਹਾਂ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਪਾਪਾ ਸਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।”

262 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਸ਼੍ਰੋਨ, ਪਿਆਰੀ, ਪਾਪਾ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਾਵਲੇ ਹਨ, ਪਿਆਰੀ। ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਇਹ ਚਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਚੁੱਕਾਂ, ਤੂੰ ਜੋ ਕਿ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਿਆਰੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈਂ।” ਮੈਂ ਆਪਣੇ

ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਹਫਤੇ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਬੜ ਦੇ ਦਸਤਾਨੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੇਈ ਸੌ ਵੋਲਟ ਦਾ ਕਰੰਟ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਬੜ ਦੇ ਦਸਤਾਨੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਖੁਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਡਰਪੋਕ ਹਾਂ।” “ਪਰ, ਸ਼ੈਰੀ, ਪਾਪਾ ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।” ਦਸਤਾਨੇ ਉਤਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ...ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਭਾਰ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ, ਇੰਝ ਲਏ ਹੋਏ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਚੰਗਾਈ ਸਭਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਯਕੀਨੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ।

263 ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਔਜਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਵਾਪਿਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।”

264 ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਡਾਕ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਠੰਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੇ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਸੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਧੁੰਧ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਟੋਵ ਸੀ, ਮੈਂ ਡਾਕ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦੀ ਬਚਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅੱਸੀ ਸੈਂਟ ਸਨ, “ਕੁਮਾਰੀ ਸ਼੍ਰੋਨ ਰੋਜ਼ ਬ੍ਰਾਨਹਮ।” ਉਹ ਚੀਜ਼ ਉੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ।

265 ਮੈਂ ਜੰਗਲੀ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਲਈ, ਪਿਸਤੌਲ ਉਸਦੇ ਖੋਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ-ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ-ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਤੜਫ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।” ਮੈਂ ਬੰਦੂਕ ਉੱਪਰ ਉਸਦਾ ਘੋੜਾ ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਾਇਆ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ, ਤੂੰ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਆਵੇ, ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ,” ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦਬਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਜਮੀਨ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਰੋਟੀ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਦੇਹ।” ਅਤੇ ਉਹ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ!

266 ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, “ਔਹ ਖੁਦਾ, ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਤੋੜ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੱਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੋਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਖੁਦਾ, ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ। ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਡਿਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਗੰਦੇ ਪਲੰਘ ਉੱਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

267 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ।

268 ਮੇਰੀ ਸਦਾ ਹੀ ਇੱਛਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਟੋਪੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਘੁੜਸਵਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਟੋਪੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚਾਹਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਦੇਮਾਸ ਸ਼ਕੇਰਿਅਨ ਕਲੂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਟੋਪੀਆਂ ਵਿਚੋਂ (ਜੋ ਕਦੇ ਹੋ ਸੱਕਦੀ ਸੀ) ਪਹਿਲੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੱਛਮੀ ਟੋਪੀਆਂ ਵਰਗੀ ਸੀ।

269 ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਗਾਣਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, “ਗੱਡੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪਹੀਆ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ‘ਵਿਕਾਉ’ ਹੈ।” ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰਦਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਹੀਆ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਫੇਦ ਵਾਲ ਲਹਿਰਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੀਲੀਆਂ ਸਨ, ਸਫੇਦ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ?” ਅੱਗੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੈਲੋ ਪਾਪਾ।”

270 ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ?” “ਕਿਉਂ?” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕਿਵੇਂ ਕੁਮਾਰੀ, ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ...ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦਕਿ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਹੈ?”

271 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ?”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?”

272 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਸਵਰਗ ਹੈ।” ਕਿਹਾ, “ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਛੋਟੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸੀ।”

“ਕਿਉਂ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੀ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੱਚੀ ਸੀ।”

273 ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ, ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਵੱਡੇ ਜਾਂ ਬੁੱਢੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।”

274 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਪਿਆਰੀ, ਤੂੰ-ਤੂੰ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ, ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਹੈਂ।”

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕਿੱਥੇ?”

ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉੱਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ।”

275 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਵਾਂ ਘਰ?” ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਲੋਕ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਸ...ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਪਿਆਰੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।”

276 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਹੈ।” ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਬਚਪਨਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਾਸਤਵਿਕ ਹੈ। (ਭਾਈ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਰੋਂਦੇ ਹਨ-ਸੰਪਾ) ਜਦ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੈ।” ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਬਿਲੀ ਪਾਲ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?”

277 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਈ ਦੇ ਕੋਲ ਛੱਡਿਆ ਹੈ, ਬਸ ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ।”

ਕਿਹਾ, “ਮਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।”

278 ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ, “ਮੇਰਾ ਘਰ, ਸੁੰਦਰ ਘਰ,” ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੰਮੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਜਿੰਨੀ ਜੋਰ

ਨਾਲ ਮੈਂ ਦੌੜ ਸੱਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਫੇਦ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਲੰਬੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਉਸਦੀ ਪਿਠ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਦ ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਪਿਆਰੀ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੋਨ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਲੜਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ?”

279 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਬਿਲ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲ।” ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਦੁਆਲੇ ਪਾ ਲਏ, (ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ) ਮੇਰੇ ਮੱਢੇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਉਸਨੇ ਥਪ-ਥਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਨ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿਓ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ।”

280 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੋਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਾਂ।” ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਡੇ ਲਈ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਦਾ ਕਰੋਗੇ?”

281 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੋਪ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕਲਾਪਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਿਲੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਲਈ ਰੌਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਾਂ।”

282 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਿਲ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਸ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।” ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠੋਗੇ?” ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੁਰਸੀ ਸੀ।

283 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸਧਾਰਨ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਲੱਕੜੀ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਉਹੋ ਹੀ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਸਕੇ ਸਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ...ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੁੱਲ ਸਤਾਰਾਂ ਡਾਲਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿੰਨ ਡਾਲਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਹਫਤੇ ਬਾਅਦ

ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਦੇ ਸੱਕਦੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਖਰੀਦ ਲਈ ਸੀ। ਅਤੇ, ਔਹ, ਜਦ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ... ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਜਿੱਥੇ ਕੀਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਸੀ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

284 ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸੱਕਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਲੰਘਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਏ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੁਰਸੀ ਲੈ ਗਏ। ਉਸ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੈਰੀ ਪਾਈ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਚਾਰੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼, ਉਹ-ਉਹ-ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੀ, ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਲੈ ਭਲੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ?”

285 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਹੋ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਗੰਡੋਇਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਲੜਕੇ ਸਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਦੀ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਮੱਛੀ ਫੜਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ, ਪਰ...”

286 ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸੱਕਦੇ ਸਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕੇ ਸਾਂ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੁਰਸੀ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਯਾਦ ਹੈ, ਬਿਲ?”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ ਪਿਆਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ।”

ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸੀ, ਕੀ ਨਹੀਂ?”

“ਹਾਂ।”

287 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਛਾ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸੱਕਦੇ ਸਨ, ਇਸਦਾ ਮੁੱਲ ਤਾਰਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬੱਸ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਬੈਠੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਿਆਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।”

288 ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਦਾ ਕਰੋ ਬਿਲੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ।” ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।”

ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੋਪ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ।”

289 ਅਤੇ ਬਸ ਤਦ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪੇ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਆਲੇ ਮਹਿੰਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਹੋਪ, ਕੀ ਤੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈਂ?”

290 ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥਪ-ਥਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ... ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।”

291 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਥਪ-ਥਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਠਿਆ ਅਤੇ ਬੱਤੀ ਜਗਾਈ, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਬੱਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਗਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਸੀ।

292 ਬਿਲੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ‘ਤੇ ਗਏਸਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫੁੱਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰੁੱਕ ਗਏ। ਉਹ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਪਾਪਾ, ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ।”

293 ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਪਿਆਰੇ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਬਰ ਹੈ, ਪਰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਉਸ ਪਾਰ ਇੱਕ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਕਬਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਉਹ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗਾ।”

294 ਮਿੱਤਰੋ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਮੈਂ-ਮੈਂ ਬੱਸ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ...(ਭਾਈ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਰੌਂਦੇ ਹਨ-ਸੰਪਾ) ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਝੁਕਾਈਏ।

295 ਓਹ ਪ੍ਰਭੂ! ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਯਕੀਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਦ ਯਿਸੂ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੇ

ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸੁਰਗਿ ਪਿਤਾ, ਕਿ ਤੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਂਗਾ।

296 ਅਤੇ ਉਹ ਆਖਰੀ ਵਾਅਦਾ, ਜਦਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਵੇਰ ਚੁੰਮਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਨ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਭੂ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵਾਦੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚਾ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਥੱਕ ਚੁੱਕਿਆ ਹਾਂ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਮੈਨੂੰ ਵਾਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣਾਈ ਰੱਖ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾ ਵੇਖਣ ਦੇ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵੱਲ ਵੇਖਣ ਦੇ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਪਾਰ ਹਨ। ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ। ਮੈਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਆਰਾਮ ਬਿਸਤਰਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ, ਜਦਕਿ ਮੇਰੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਸੌਖੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖ। ਹੋਣ ਕਿ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਗੁਵਾਈ ਤੇਰੇ ਵੱਲ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਜਦ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰੇ ਭਰੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਐਂਜਲੀਸੀਅਨ ਟੈਂਪਲ ਦੇ ਲੋਕ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਹਨੂੰ ਵਿਖਾਂ ਸਕਾਂ। ਤਦ ਫਿਰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।

297 ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੇਰੀ ਦਇਆ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਹਨ ਆ ਕੇ ਠਹਿਰੇਗੀ। ਪ੍ਰਭੂ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਵਾਦਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੋਣ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਕਰਨ, ਪ੍ਰਭੂ।

298 ਜਦਕਿ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਮੈਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵੱਡੇ ਸਭਾ ਘਰ ਵਿਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਭਾਈ ਬ੍ਰਾਨਹਮ, ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ-ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਪਿਆਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਨਦੀ ਦੇ ਉਸ ਪਾਰ ਹਨ?” ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ

ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੋਗੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਬਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਿਨ “ਅਲਵਿਦਾ” ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਈ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਨੂੰ “ਅਲਵਿਦਾ” ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਬਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲੋਗੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ-ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਤਿਆਰੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹਿਵੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ?

299 ਮੈਨੂੰ ਰੋਣ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ। ਪਰ ਔਹ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਮਿੱਤਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿੰਨੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੈ! ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਇਹ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਮਾਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

300 ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁਣਗੇ, ਇਹ ਕਹਿਣਗੇ, “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ?” ਸਭਾ ਵਿਚੋਂ ਉਠ ਕੇ ਇੱਥੇ ਆ ਜਾਓ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋਗੇ? ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਹ ਤਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਨੀਗਰੋ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਧਰ ਜਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿਚ ਹੋ, ਬੱਸ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਗਲਿਆਰੇ ਵੱਲ ਵਧ ਜਾਓ। ਜਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਸ ਜੋ ਹੁਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹੋ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਓ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜੋ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, “ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਉਸ ਪਾਰ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਉੱਥੇ ਉਸ ਪਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਈਹਨ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।” ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਓਗੇ, ਬੱਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਓ। ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਕਹੋ, “ਮੈਂ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।”

301 ਔਰਤ, ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ। ਉੱਥੇ ਪਿੱਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ। ਇਹ ਠੀਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉੱਪਰ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ, ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਜਦਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਮੰਡਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਟੁੱਟ ਜਾਣ।

302 ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟੁੱਟੇ। ਸਾਨੂੰ ਘੁਮਿਆਰ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਖਤ ਧਾਰਮਿਕ

ਗਿਆਨ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੇ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਦੀ, ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੌਬਾ ਕਰਨ ਦੀ, ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਲੀਮ ਬਣ ਜਾਣ ਦੀ। ਕੀ ਇਹੋ ਹੀ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ?

ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਝੁਕਾਈਏ।

303 ਔਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਜੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਰਾਹੀਂ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾ ਸਕੇ, ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਔਹ ਪ੍ਰਭੂ, ਕਿ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਬੂਲ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ ਜੋ ਬਸ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹੈ। ਹੋਣ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲੋਲੇ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਧੋ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ।

304 ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਦ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਹੋਣ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਈਏ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਨਾ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਈਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੀਏ ਜੋ ਉਸ ਪਾਰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ, “ਤੂੰ ਉਸ ਜਨ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਖੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਹਿਰਦਾ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।” ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਬਖਸ਼ ਦੇ, ਜਦਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ। ਅਮੀਨ।

305 ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਠੀਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ।

306 ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੰਦੇ ਹਨ। ਬਿਲੀ, ਜੀਨੀ ਅਤੇ ਲਿਓ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਨ? ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡ ਦੇਣ ਲਈ ਹਨ। ਭਾਈ ਸਭਾ ਨੂੰ ਬੱਸ ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾਰਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੱਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਿਮਾਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ। ਠੀਕ ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ।

ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਕਥਾ PUN59-0419A

(My Life Story)

ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈ ਵਿਲੀਅਮ ਮੈਰਿਅਨ ਬ੍ਰਾਨਹਾਮ ਦੁਆਰਾ ਐਤਵਾਰ ਸ਼ਾਮ, ਅਪ੍ਰੈਲ 19, 1959 ਨੂੰ ਐਂਜਲਸ ਟੈਂਪਲ, ਲਾਸ ਐਂਜਲਸ, ਕੈਲੀਫੋਰਨਿਆ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸਦਾ ਟੇਪ ਨੰਬਰ 59-0419A ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਬ੍ਰਾਨਹਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਜਿਸਦਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਸਿਰਲੇਖ My Life Story ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਕਥਾ” ਹੈ।

PUNJABI

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, INDIA OFFICE
19 (NEW NO: 28) SHENOY ROAD, NUNGAMBAKKAM
CHENNAI 600 034, INDIA
044 28274560 • 044 28251791
india@vgroffice.org

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਨੋਟਿਸ

ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ । ਇਹ ਕਤਿਬ ਨਜ਼ੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਯਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੁਭਸਮਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਵਾਸਤੇ ਮੁਫਤ ਵੰਡਣ ਲਈ, ਘਰੇਲੂ ਪ੍ਰੀਟਰ ਤੇ ਛਾਪੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਇਹ ਕਤਿਬ ਵੇਇਸ ਆਫ ਗੋਡ ਰੈਕਾਰਡਿੰਗਜ਼® ਵਲੋਂ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਬਨਿਾ ਵੇਚੀ, ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪੀ, ਕਸਿ ਵੈਬਸਾਈਟ ਤੇ ਪੋਸਟ, ਕਸਿ ਰੀਟਰੀਵਲ ਸਿਸਟਮ ਤੇ ਸਟੋਰ, ਕਸਿ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀਚ ਅਨੁਵਾਦ, ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਪਲੱਬਧ ਸਮਗਰੀ ਦੇ ਲਈ, ਕਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org